

ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ

Ο ΓΙΓΑΝΤΑΣ που δεν φοβάται κανένα – Ο ΗΡΩΑΣ που δεν νίκηθηκε ποτέ

ΑΡ.
61

ΤΟ ΣΤΟΙΧΕΙΟ ΤΗΣ ΧΑΡΑΔΡΑΣ

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

**"ΤΙΜΗ ΚΑΙ ΠΕΡΙΦΑΝΕΙΑ ΣΟΥ ΠΟΥ ΓΕΝΝΗΘΗΚΕΣ ΕΛΛΗΝΑΣ,,
ΑΡΙΘ. 61 - ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ - ΔΡΧ. 2**

'Αμέτρητοι μαύροι καννίβαλοι κάψουν ζωντανούς τὸν Γκαούρ
καὶ τὴν Ταταμπού.'

ΤΟ ΣΤΟΙΧΕΙΟ ΤΗΣ ΧΑΡΑΔΡΑΣ

ΤΡΑΓΙΚΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

Είναι σούρουπο....

Βρισκόμαστε στήν κορφή τοῦ περήφανου ελληνικοῦ βουνοῦ τῆς οὔγριας Ζούγκλας.

'Ο Γκαούρ καὶ ἡ Ταταμπού κάθονται, κοντά-κοντά, σ' ἔνα δραγάνι τέξω ἀπὸ τὴν πέτρινη σπηλιά τους. Σιγάνοκουσεντιάζουν χαρούμενοι κ' εύτυχισμένοι...'

ΤΟΥ ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΓΙΩΝ

Ξαφνικά θλέπουν τὸν Ποκκπίκο νὰ παρουσιάζεται ἀλαφιασμένος μπροστά τους. Φαίνεται πῶς εἶχε σκαρφαλώσει τρέχοντας τὰ τρομακτικὰ δράχια τοῦ θερόποτου βουνοῦ. Γιατί είναι ἀφάνταστα λαχανιασμένος.'Η φουσκωτή κοιλιά

του πηγαινοέρχεται ἀκολουθῶντας τὶς γρήγορες ἀνάσες κ' ἔκπνοές του.

Τὰ μεγάλα του καὶ κωμικά μάτια ἔχουν γουρλώσει ἀπὸ τὸν τρόμο ποὺ δοκιμάζει. Στὸ φαιδρὸν πρόσωπό του ἔχει παγώσει μιὰ γκριματασ φρίκης!

— Σοῦ συμβαίνει τίποτα, Ποκοπίκο; ρωτάνε, μ' ἔνα στόμα, δ' μελαψός γίγαντας καὶ ἡ πανώρια Κόρη.

Ο νάνος γονατίζει μὲ δέος μπροστά τους:

— Σχωράτε με κι' δ' Θεὸς νά σᾶς συγχωρέσῃ! Μεγάλη λαχτάρα πέρασα, ἀδερφέ μου. Πρέπει νά τρέξω στὸ πλυσταριό. Νά μπουγαδιάσω τίν... παντελονάρα μου!...

— Λέγε λοιπόν τι τρέχει; ξαναρωτάνε κ' οι δυά μαζὶ πάλι.

Καὶ δ' Ποκοπίκο τοὺς σκάει θιαστικός καὶ τρομοκρατημένος τὸ ἀπαραίτητο στιχάκι:

«Αφῆνα 'γειά στὶς ευμορφες καὶ 'γειά στὶς παντρεμένες! Φεύγω, γιστ' εἰν' οἱ δράκες (μου,

μὲ τὸ μπαρδόν... βρεμένες!»

Ο Γκαούρ καὶ ἡ Ταταμπού ξέρουν καλά τὸ νάνο. Ἀπὸ αὐτὸν, μονάχα ὀστεῖα καὶ χορατὰ μποροῦν νά περιμένουν. Η τρομαγμένη ἔκφρασί του δὲν τοὺς ἀνησυχεῖ. Τὸ ἀντίθετο: ἔκειρδίζονται στὰ γέλια:

— Χά, χά, χά!... χά, χά, χά!...

Ο Ποκοπίκο ἐπικένει:

— Σοθαρολογῶ, ἀδερφέ μου! Νά μὴ χαρῶ τὴ Χουχού! Η πανώρια Ἐλληνίδα τὸν

κάνει γοῦστο:

— Μά μίλησε λοιπόν! Τι τρέχει;

Τῆς ἔξηγει μὲ φρίκη:

— Ο θράχος! Ο θράχος στοίχειωσε!

— Ποιὸς θράχος;!

— Αὐτὸς που παγάνω καὶ στήνω καρπέρι! Ἐκεῖ ποὺ φονεύω τοὺς ἄγριους κονικλαράδες!

— Χά, χά, χά! ξαναγελάσει ἡ Ταταμπού.

Ο νάνος συνεχίζει τρέμοντας:

— Μάλιστα, κυρά Χαχανία! Πρίν λίγο ήρθ' ἐκεῖ ἔνα παπαράξενο θεριό! Σάν μιὰ τεράστια σαῦρα!...

— Λοιπόν;

— Εγώ, τὸ λοιπόν μόλις τὸ γλέπω, τραβάω τὴ χατζάρα μου. Καὶ κάνω νά τὸ.... θάλω στὰ πόδια! Μά δὲν προφτιάνω!

— Μπά! Γιατί;

— Καθότι τὸ θεριό μοῦ πέταξε μιά....κουβέντα!

— Πῶς;! Σοῦ μίλησε τὸ θηριό;

— Καὶ θέσαια μοῦ μίλησε. Τσακωμένοι είμαισταν γιὰ νὰ μὴ μοῦ μιλήσῃ: «Μὲ τὸ μπαρδόν κύριε Ποκοπίκο! μοῦ λέει Μπορώ νά σὲ ἀρωτήξω κάτι;» Ο Γκαούρ καὶ ἡ Ταταμπού έχουν ξεραθῆ στὰ γέλια!

Ο Ποκοπίκο θυμιώνει. Τοὺς φοθερίζει:

— Γιὰ πατάτε φρένο στὸ χαχανήτο σας!.... Καθότι δηλώνω πάραυτα «Γαρζανικός» καὶ παίρνω δρόμο γιὰ τὴ σπηλαία τοῦ «Αρχοντα τῆς Ζουγκλάρας! Αμέεε!

Οι δυδ σύντροφοι δὲν μποροῦν νὰ σταματήσουνε. Τοὺς ἔχει πιάσει νευρικὸ γέλιο. 'Ο νάνος προσθάλλεται:

— Δὲν μοῦ λέτε, σᾶς περικαλῶ: 'Εγώ μιλάω, γιὰ γάϊδαρος... φτερνίζεται;

Τὰ γέλια τοῦ Γκασούρ καὶ τῆς Ταταμπού δυναμώνουν τὰ ρα:

— Χά, χά, χά!.... Χά, χά, χά, χά!....

‘Ο Ποκοπίκο τοὺς ἀποχαιρέταει :

— ‘Αλεθρουάρ, χάχεις! “Α. μα θά σᾶς περάση νὰ μοῦ τελεγραφήσετε!

‘Αμέσως ἀρχίζει νὰ κατε-

βαίνη νευριασμένος τ' ἀπόκρη μνα βράχια τοῦ θεόρατου πέτρινου θουνιοῦ...

Τέλος, φθάνει κάποτε κάτω. Παίρνει τὸ μονοπάτι ποὺ βγάζει κατά τὴ δύσι. Είναι φανερὸ πῶς τραβάει γιὰ τὴ μακρὺ νῆ σπηλιά τοῦ Ταρξάν.

Καθώς προχωρεῖ μουρμουρίζει :

— Πρέπει ν' ἀλλάξω ἀφέντη, ἀδερφέ μου: Προκοπή μὲ τὸν «Μαντράχαλο» οὔτε εἰδα, οὔτε θὰ δῶ! «Οποιος γυρίζει μωρίζει!».

Καὶ σκαρώνει ἀμέσως ἔνα δεύτερο ρωμαντικό στιχάκι του:

Τὸ ἀλόκοτο τέρας μὲ τὸ φολι δωτὸ κορμὶ κυνηγάει τὸν τρομοκρατημένο Ποκοπίκο.

«Σ' άλλου γαϊδάρου είναι
(καιρός,
νά κάτσω, τά καπούλια!...
Καιρός φέρνει τά λάχανα,
καιρός τά παραπούλια!».

“Οταν δ' νάνος φθάνη στη σπηλιά τοῦ “Αρχοντα τῆς Ζούγκλας, ἔχει ἀρχίσει νά νυκτώνη πιάσ.

“Ο Ταρζάν τὸν κυττάζει παραξενεμένος:

— Τί τρέχει; Τί ζητᾶς ἐδῶ τέτοια ώρα;

‘Ο Ποκοπίκο μουρμουρίζει θαρεάς:

— Πρῶτον, ἔρχομαι νά δρωτήξω διά τὴν καλήν σας ὑγείαν. Καὶ δεύτερον δὲν ἔρωτάτε καὶ δι' ἐμὲ, φασκελοκουκούλωστα, ἀδερφέ μου! Χασσοιέρης τυγχάνω καὶ ζητῶ ἔργασίαν!

“Η Χουχού ποὺ τὸν ἀκούει ένθουσιάζεται:

— Καλέ ἀλήθεια, ρυσό μου: “Ωστε θά μείνης τώρα μαζί μας; Καλέ μπάς κι' δ Γκαούρ σούδωσε τὰ παπούτσαια στὸ χέρι;

‘Ο «Δυσθερότος “Αντρεκλας» δάναστενάζει:

— “Οχι! Υπόβαλα παρατίτησιν ἐπὶ χαρτοσήμου!

“Η Τζέν κοι δ Μπέϊμπυ γελάνε.

‘Ο νάνος ήγυρίζει θυμωμένος πρὸς τὸν Ταρζάν·

— Θά τοὺς μιλήσῃ, κύρε φίλε; ‘Άλλοιδες παραιτούμενοι κι' ἀπὸ σένα πρωτοῦ νά μέ... προσλάθης!

‘Ο “Αρχοντας τῆς Ζούγκλας τὸν κυττάζει ἄγρια:

— Μεῖνε, Ποκοπίκο! Δουλειά ὑπάρχει ἐδῶ γιὰ σένα: Τὴν ἡμέρα θὰ βοηθᾶς τὴν Χουχού. Τὴν νύχτα θὰ φυλάς τὸν Μπέϊμπυ...

‘Η κοντόχοντρη τσουλουφιά τὴν πυγμαία ἐπεμβαίνει:

— Καλέ μάλιστα, κυρά Μαντάμα μου! Πλήν δύμως τὸ ποιεῖ διπ' ἐδῶ τυγχάνει ἀφερεμένο! Μή κάνη κονένα λάθος!

‘Ο Ποκοπίκο τὴν ἀγριοκυττάζει:

— Τί λάθος;

‘Η «γύρησσα τῆς Ζούγκλας» χαμηλώνει ντροπαλά τὰ μενεέδενια τῆς βλέφαρα. Καὶ δαναστενάζει σπαραξικάρδια:

— Νά: Θέλω νά πῶ...

— Τί, μωρή Μαρμέλε;

— Μήν ξεχαστής, χρυσό μου! Μή τὰ μπερδέψης καὶ κάνεις τ' ἀντίθετο!...

— Τ' ἀντίθετο;

— Ναι ... Τὴν ἡμέρα, δηλαδής, νά βοηθᾶς τὸν Μπέϊμπυ. Καὶ τὴ νύξ, νά «φιλάτς» ἐμένα!

‘Ο Ταρζάν ποὺ τέσσην ώρα είχε μείνει σιωπηλός καὶ συλλογισμένος, τώρα μαλλώνει τὸ νάνο:

— Νά φύγης ἀμέσως, παληόπαιδο!... Νά ξαναγυρίστης γρήγορα στὸν ‘Αφέντη σου...

‘Ο Ποκοπίκο μένει ἀτάραχος:

— Μωρ' τί μᾶς λές! “Απαξ καὶ ή κυρά μὲ γουστάρει, τοῦ λόγου σου... σκασμός! Δὲν τὸ κουνάω ροῦπι!...

‘Ο “Αρχοντας τῆς Ζούγκλας τὸν κυττάζει ἄγρια:

— Γιατί Έφυγες δπ' τὸ βουνὸ τοῦ Γκαούρ;

‘Ο νάνος τοῦ ἔξηγει πρόθυμα.

— Πρώτον καθότι ... ἔτσι μοῦ γούσταρε! Καὶ δεύτερον ἐπειδής... λογαριασμὸ δὲ δίνω σε κανέναν. ‘Αντιλασθοῦ;

‘Ο Ταρζάν τὸν ἄρπαξε ἀπὸ τὸν λαιμὸ σὰν κοκορόποιλο. Προχωρεῖ στὸ σκονιγμα τῆς σπηλιᾶς καὶ τὸν πετάει ἔξω.

— Γκρεμοτσάκίσου, ἀλήτη! Γρήγορα στὸν ‘Αφέντη σου!

‘Η Χουχοὺ διαμαρτυρεταχι:

— Καλὲ γιατὶ μοῦ κάβεις τὴν τόχη, κύριε Τέτωιε μου! Καλὲ μπορεῖ τὸ παιδὶ νὰ ἥρθε νὰ μὲ ἀζητήσῃ εἰς γάμον! Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!

‘Ο Ποκοπίκο ἔχει γίνει μπαρούτι. Σηκώνεται ἀπὸ ἑκεὶ ποὺ ἔπεσε. Καὶ τρίβοντας τὰ πονεμένα του πιστά, φωνάζει στὸν Ταρζάν:

— Οδ νὰ μοῦ χαθῆς, Μαντραχαλομαντράχαλε!... Κριμαὶς τὸ αἷμα του Γκαούρ, ποὺ τρέχει στὶς φλέθες σου!

Καὶ τὸ βάζει ἀμέσως στὰ πέδια γιὰ νὰ σωθῇ.

‘Ο ‘Αρχοντας τῆς Ζούγκλας, ποὺ ἀκουσει τὰ λόγια του, καραβενέσται. Ξαναυρίζει στὸ ἐσωτερικὸ τῆς σπηλιᾶς. Ρωτάει χαμένα τὴ συντρόφιοσά του:

— Ξέρεις μήπως τέλοτα έσαι, Τζέιν;

— Τί Ταρζάν;

— Γιὰ ποιὸ αἷμα τοῦ Γκαούρ μιλάει δὲ νάνος; ‘Εγὼ δὲν εἶμαι ‘Ελληνας. ‘Εγώ εἶμαι γηνῆσιο παιδὶ τῆς μεγάλης

καὶ παντοδύναμης ‘Αγγλίας! Στὶς φλέθες μου τρέχει τὸ περήφανο καὶ δοξασμένο αἷμα τῆς γενιᾶς μου!...

‘Η Τζέιν μένι γιὰ λίγο συλλογισμένη. Τέλος, τοῦ ἀποκρίνεται.

— Δὲν ξέρω, ἀγαπημένε μου. Μά σύτε καὶ μπορῶ νὰ φαντασθῶ!...

Κι’ ἀλήθεια: Οὔτε δ “Αρχοντας, οὔτε ἡ ‘Αρχόντισσα τῆς Ζούγκλας μπορούν νὰ καταλάβουν. Δὲν ξέρουν πῶς δ ὑπέροχος Γκαούρ ἔδωσε κάποτε τὸ ἄγιο Ἑλληνικὸ αἷμα του γιὰ νὰ σώσῃ τὴ ζωὴ τοῦ Ταρζάν!

‘Η Χουχοὺ χαμογελάει μελιστάλιστα:

— Καλὲ τοῦ λόγου μου τὰ ἡξέρω ὅλα, ‘Αφέντες μου! Μάλιστα, καλέ!

‘Ο ‘Αρχοντας τῆς Ζούγκλας ρωτάει περίεργος:

— Τί; Τί ξέρεις; Λέγε λοιπόν!

‘Η πυγμαία τοῦ ἔξηγει:

— Κάποτες, τὸ δόπιον, Μεγαλειότατε, εἶχατε λαβωθῆ βαρέως! ‘Εχθη ὅσλο τὸ αἷμα σας! Καὶ θὰ τὰ κακαρώνατε λόγω αἱματικῆς ἀναναμίας!... ‘Ως ἐκ τούτου δὲν μετέφερεν εἰς τὴν απηλείαν τῆς Χουλχόδης! Κ’ ἔκει ἔκαμε ἐντὸς τῶν φλεθῶν σας μεγάλην... αἱματοχυσίαν! Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!

‘Ο ἔγωιστής καὶ περήφανος ‘Αρχοντας τῆς Ζούγκλας μένει κεραυνόπληκτος! Τὰ μάτια του λάμπουν ἄγρια. Τὰ δόντια του τρίζουν ἀπαίσια.

Καὶ οὐρλιάζει σάν λαθωμένο θεριό:

— "Οχι! Ποτέ! Αύτὸ δὲν μπορεῖ νάχη γίνη!... "Αν στὶς φλέβες μου κυλοῦσε ξένο αἷμα, θά τὸ ζήννοιωθα!

Η Χουχού χαμογελάει πάλι:

— Καλὲ τί «κότσανες» εἰν' αὐτὲς ποὺ τσαμπουνᾶς, 'Αφέν τη μου; Καλὲ δὲν γλέπεις πώς τώρα ἔσχάτως ἔχεις... γκαουρέψει! Μὲ συγχωρεῖτε κιδλας! Τίποτις δὲν λογαριάζεις πλέον! Μουντάρεις μέσ' τὰ οὖλα καὶ θυγάνεις νικητής καὶ «ντροπαιούχος»!

»"Ακου κ' ἐμένα, 'Αφεντού λη μου! 'Εκ τοῦ Ἑλληνικοῦ αἷμάτου προέρχεται τὸ τοιοῦ τον «καρδάμωμα»! Μὲ συγχωρεῖτε κιδλας!

Ο "Αρχοντας τῆς Ζούγκλας ἔχει μανιάσει:

— Τζέν φεύγω! κάνει ἀπό τομα στὴ συντρόφισσά του.

— Ποῦ πᾶς;

— Πρέπει νά μάθω τὴν ἀλήθεια!

Ταυτόχρονα καὶ μ' ἔνα πήδημα βρίσκεται ἔξω ἀπὸ τὴ σπηλιάς. Παίρνει τρέχοντας κατεύθυνοι πρὸς τὴν 'Ανατολή!

ΤΟ ΣΤΟΙΧΕΙΟ ΠΟΥ ΜΙΛΑΕΙ

"Ας γυρίσουμε τώρα λίγο πίσω στὴν ίστορία μας.

Βρισκόμαστε πάλι στὴν περήφανη κορφή τοῦ θεόρατου πέτρινου Θουνοῦ.

Ο Ποκοπίκο — δπως εἶδαμε — ἔφυγε θυμωμένος. 'Ο Γκαούρ καὶ ή Ταταμπού νόμισαν πῶς ήταν κι' αὐτὸ δένα ἀπὸ τὰ συνηθισμένα χορατά

του. Καὶ πώς γρήγορα θὰ ξαναγύριζε γιὰ νὰ τοὺς ξανακάνῃ νὰ γελάσουν.

— Ομως δχι! Περνᾶνε μιὰ δυὸ δρες καὶ δ μικροσκοπικὸς νάνος δὲν φαίνεται πουθενά.

Η μελαφή 'Ελληνίδα, ποὺ ἀγαπάει ἀφάνταστα τὸν Ποκοπίκο, ἀρχίζει πρώτη ν' ἀνησυχῇ :

— Μά τί νάγινε, Γκαούρ; Ποῦ νά πήγε;

Ταυτόχρονα σηκώνεται:

— Θά κατέβω νὰ δῶ, μουρμουρίζει. Μπορεῖ νὰ έξπλωσε κάτω στὸ παχύ πράσινο γρασίδι. Νά τὸν πῆρε δ θινος.

Ο μελαφὸς γίγαντας χαμογελάει:

— Πήγαινε... Καλὸ θὰ σου κάνη. Νά ξεμουδιάσης καὶ λίγο...

Η Ταταμπού κατεβαίνει ἀργὰ τὰ θράχια. Φθάνει κάτω. 'Αρχίζει νὰ φάχην. Νά φωνάζῃ...

Τίποτα!... Ο Ποκοπίκο δὲν βρίσκεται πουθενά. "Έχει γίνει δάφνος!"

Η πανώρια Κόρη στεναχωριέται:

— Σίγουρα θὰ πήγε στὴ σπηλιά τοῦ Ταρζάν! συλλογιέται. Πρέπει νὰ τρέξω κρυφὰ νὰ τὸν πάρω. "Άν ρωτήσω τὸν Γκαούρ, δὲν θὰ μ' ἀφήστη..."

Καὶ ξεκινάει ἀμέσως θιαστική. Παίρνει τὸ μονοπάτι κατὰ τὴ Δύσι.

· · · Η Ταταμπού ἔχει διατρέξει σχεδόν τὴ μισὴ ἀπόστασις τῆς τὴ σπηλιά τοῦ "Αρχον-

‘Ο νάνος ἀναφέρει στὸν “Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας
— «Χασομέρης τυγχάνω! Ζητῶ ἐργασίαν!

τα τῆς Ζούγκλας. “Οταν ξα-
φνικά ένα παράξενο σούρπι-
μο φθάνει στ’ αὐτιά της,

‘Η νέα σταματάει ἀνήσυ-
χη. ‘Αφουγγράζεται.

Καὶ νά: Στὸ φῶς τοῦ φεγ-
γαριοῦ ἀντικρύζει ἔνα τρομα-
κτικὸ τέρας!

Τὰ μεγάλα μαῦρα μάτια
τῆς ἀνοίγουν διάπλατα ἀπό
τρόμο καὶ φρίκη!

“Ομως δὲν τὰ χάνει. Μιὰ
‘Ελληνίδα δὲν δειλιάζει πο-
τέ!

Καὶ νά: Κάνοντας ἀμέσως
ἔνα ὑπεράνθρωπο πήδημα
πρὸς τὰ ἐπάνω, ἀρπάζεται ἀ-

πὸ τὸ κλαδὶ κάπαιοι δέντρου.
Τραβάει τὸ μαχαίρι κὶ ἔτοι-
μάζεται νὰ προστατέψῃ τὸν
έσυτό της. Ταύτοχρονα ξεφω-
νίζει ὅσο πιὸ δυνατά μπορεῖ:
— Βοήθειαααααα!... Βοή-
θειααααα!

Τὸ παράξενο θεριὸ ἔρχεται
τώρα ίσια κατὰ πάνω της. Τὸ
Θάδισμά του είναι ἀργό, μο-
νοκόμματο καὶ κάπως ἀλλό-
κοτο!

Ἐκείνη τὴ στιγμή, ἀπὸ κά-
που ἐκεῖ κοντά, περνάει ὁ
Ταρχάν. Μαζὶ μὲ τὸν Ποκο-
πίκο ποὺ τὸν πρόλαβε στὸ
τρόμο.

"Ετοι δικοῦνε δινήσυχοι καὶ οἱ δυὸς τοὺς τὶς φωνές τῆς συντρόφισσας τοῦ Γκασώρ.

"Οὐ νάνος γουρλώνει τὶς γουρλωμένες ματάρες τοῦ:

— "Ἡ Ταταμπού!... Κινδυνεύει ἡ κυρὰ Λουκούμω, ἀδερφέ μου!"

Άρχιζουν καὶ οἱ δυὸς νὰ τρέχουν. "Ωσπου φθάνουν ἀλαφιασμένοι σὲ μικρὴ ἀπόστασι σπὸτο τὸ δέντρο ποὺ ἔχει σκαρφαλώσει..."

"Ο Ποκοπίκο ποὺ ἀντικρύζει τὸ τέρας κοντά της, ξεφωνίζει σπαρακτικά:

— Ταταμπούκα μου θὰ σέ... κολαστίσῃ! Ζωὴ σὲ λόγου μας!

"Ουμως στὶς φλέθες τοῦ Ταρζάν — δπως ξέρουμε — κυλάει τώρα τὸ ἀθάνατο ἐλληνικό αἷμα! Καὶ στιγμὴ δὲν δειλιάζει. Τραβάει μὲ λύσσα κι' αὐτὸς τὸ μαχαίρι του καὶ χύνεται νὰ τὸ καρφώσῃ στὸ κεφάλι τοῦ στοιχειοῦ.

"Ἡ Ταταμπού πηδάει σθέλητη ἀπὸ τὰ χαμηλὰ κλαδιά τοῦ δέντρου ποὺ θρίσκεται. Καὶ σηκώνει κι' ἔκείνη τὸ μαχαίρι γιὰ νὰ θοηθήσῃ τὸ σωτήρα της.

"Ο φοβερὸς καὶ τρομερὸς γάνονς ἀνυπομονεῖ:

— "Ε, λεβέντες! "Αν χρειαστῆτε κανένα «Σφάχτη» σφυράτε μου κλέφτικα!

"Ουμως τὴν ἴδιαν στιγμὴ δλοι κοκκαλώνουν στὶς θέσεις ποὺ θρίσκονται. Σὰ νὰ τοὺς κτύπησε κεραυνός στὸ κεφάλι. Γιατὶ ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ τέρατος θρίγνει μιὰ θαμειά ἀνθρώπινη φωνή :

— Κανένας δὲν γλυτώνει ἀπὸ τὰ δόντια μου!

ΣΤΗΝ ΚΟΙΛΑ ΤΟΥ ΣΤΟΙΧΕΙΟΥ!

'Ἡ ἀτρόμητη Ταταμπού αὐτῇ τῇ φορά κλονίζεται. Τὸ τέρας ποὺ μιλάει σάν ἀνθρώπος τὴ γεμίζει τρόμο καὶ φρίκη! Νοιώθει μιὰ ἔαφνική ζάλη καὶ θοὴ στ' αὐτιά της. Καὶ σωριάζεται κάτω λιπόθυμη!

Μά κι' αὐτὸς ἀκόμα δ Ταρζάν ἀνατριχίλαζει ἀντικρύζοντας τὸ ἀλλόκοτο αὐτὸς θερύδιο!

Κανέναν ἀνθρώπο δὲν φοβήθηκε ποτέ. Μά οὔτε καὶ κανένα θηρίο. "Ουμως, τὸ τέρας αὐτὸς ἔχει ἀνθρώπινη λαλία! Σήγουρα κάποιο Στοιχείδιάποιος ύπερφυσικός δαιμονικὸς θά είναι!

"Ο Ποκοπίκο συνέρχεται γρήγορα.

— "Οταν σᾶς τάλεγα, Ταταμπούκα μου, χαχάνιζες!... μουρμουρίζει.

"Ο Ταρζάν, ἀν ἡταν μονάχος, θάμεν' ἔκει γιὰ νὰ παλαιώψῃ μὲ τὸ ἀπαίσιο τρομακτικό τέρας. Μέχρι ποὺ νὰ κατάφερνε νὰ τὸ σπαράξῃ!

"Ουμως τώρα καταλαθαίνει πῶς δὲν ἔχει δικαίωμα νὰ κάνη τέτοιες παλικαριές. Πλάι του θρίσκεται μιὰ ἀναισθητη γυναικα. "Έχει υποχρέωσι νὰ τὴ σώσῃ!

"Ετοι, περατάει τὴν ἐπιθεσι καὶ ἀρταζει στὴν ἀγκαλιά του τὴν Ταταμπού. Τρέχει νὰ τὴ γλυτώσῃ ἀπὸ τὸν θέντοι καὶ φρικτὸ θάνατο ποὺ τὴν περιμένει στὰ δόντια

τοῦ Στοιχειοῦ.

Ταύτοχρονα φωνάζει:

— Τρέξε, Ποκοπίκο! "Ελα μαζί μου..."

"Ο τρομερός νάνος δὲν κάνει θήμα από τη θέσι ποὺ θρίσκεται. Ρίχνει μονάχα μιά ματιά γεμάτη περιφρόνησι στὸ τέρας. Καὶ μουρμουρίζει ἀγέρωχα :

— Κάνε δουλειά σου, Μεγαλειότατε! Κάτι τέοια «Τερατοκία» ἔγώ τά... μασούσω! 'Αμέεεες! "

"Ομως ἀλλοίμονο! Δὲν ἔχουν περάσει λίγες στιγμές καὶ δ Ταρζάν ξαφνιάζεται! Καθώς τρέχει, σηκώνοντας στὰ μπράστα του τὴν ὀνοισθῆτη Ταταμπού, ἀκούει πίσω ἔνα σπαρακτικό ξεφωνητό τοῦ Ποκοπίκο :

— Βοήθεια μάγκες! Τὸ θεριό μὲ χλαποχλουπίζει!

"Ο 'Αρχοντας τῆς Ζούγκλας δὲν σταματάει τὸ φευγιό του. Μόνο μουρμουρίζει μὲ στεναχώρια :

— Τί νὰ σοῦ κάνω! "Αν μ' ἄκουγες, θάχες φύγει! Καλά νὰ τά πάθης τώρα!

Καὶ ἀφουγγράζεται. Τίποτα δημοσί! Ή φωνὴ τοῦ ὀμορού νάνου δὲν ξανακούγεται πίσω του. Σίγουρα θάχη θρῆ φρικτὸ θάνατο στὴν κοιλιά τοῦ παράξενου Στοιχειοῦ.

• • • • •
"Ο Ταρζάν συνεχίζει νὰ τρέχῃ ἀλαφιασμένος πρὸς τὸ θερότατο Ἑλλήνικό θαυμό.

Στὰ μισά τοῦ δρόμου ποὺ τὸν χωρίζει ἀπ' αὐτό, ή Ταταμπού συνέρχεται. Καὶ κα-

θώς δ λευκός γίγαντας τὴν ἀφήνει κάτω, τὸν ρωτάει χαμένα :

— Πέσο μου, Ταρζάν; Σκότωσες τὸ Στοιχειό μὲ τὴν ὀνθρώπινη λαλιά;

— "Όχι, Ταταμπού! τῆς ἀποκρίνεται. Είχες πέσει λιπόθυμη. "Επρεπε νὰ σώσω πρῶτα ἐσένα!

Τὰ μεγάλα μαυροπράσινα μάτια τῆς συντρόφισσας τοῦ Γκασούρ, ψάχνουν τώρα γύρω:

— 'Ο Ποκοπίκο; Ποῦ είναι ὁ Ποκοπίκο;

"Ο 'Αρχοντας τῆς Ζούγκλας τῆς ἔξηγει :

— Φαίνεται πῶς κατάφερε νὰ τὸν ἀρπάξῃ τὸ τέρας. Σίγουρα θάχη θρῆκε φρικτὸ θάνατο στὰ τρομερά σαγόνια του.

"Η «Κόρη τῆς Ζούγκλας» εισπάει σὲ ἀκράτητους λυγούς. Κλαει γιὰ τὸ χαμό τοῦ πολυαγαπημένου τῆς νάνου.

Τέλος, παρατῶντας τὸν Ταρζάν, τρέχει γιὰ νὰ ξαναγυρίσῃ μονάχη στὸ μέρος ποὺ γίνηκε τὸ κακό.

"Ο λευκός γίγαντας τὴ φθάνει γρήγορα καὶ τὴ συγκρατεῖ.

— 'Ησύχασε, Ταταμπού! τῆς λέει μὲ συμπόνια καὶ κατανόησι. Είναι ἔγκλημα νὰ διακινδυνέψῃς, ἔτοι ἀσκοπα, τὴ ζωὴ σου!... Είναι ἀργά πιὰς τώρα! 'Απ' τὴν κοιλιά τοῦ θεριοῦ δὲν θὰ μπορέστης νὰ τὸν ξαναθράλης ζωντανό!

Καὶ σέρνοντάς τη, σχεδὸν μὲ τὴ βία, τὴ φέρνει τέλος οτούς πρόποδες τοῦ πέτρινου

θουνοῦ.

Τέλος, σκαρφαλώνουν πάνω στήν κορφή του.

Ο Γκαούρ τοὺς ὑποδέχεται δάνησυχος :

— Μά ποῦ θρισκόσσουν, ἀγαπημένη μου; Εψαξα δλόκληρη τῇ γύρω περιοχῇ. Πουθενά δὲν μπόρεσα νὰ σὲ θρῶ!...

Η πανώρια Ταταμπού τοῦ λέει δόλας δσα εἶχαν συμβῆ. "Εξυμνεὶ τὸ θάρρος καὶ τὴν αὐτοθυσία τοῦ Ταρζάν. Τοῦ περιγράφει πῶς χύθηκε πάνω στὸ τέρας. Πῶς κινδύνεψε τῇ ζωῇ του γιὰ νὰ τῇ σώσῃ! Τοῦ διναφέρει δάκρυα καὶ γιὰ τὴν τραγική τύχη τοῦ Ποκοπίκο :

— Φαίνεται πῶς τὸν ἔχαψε τὸ θεριδ, τὸν ἄμοιρο!

Ο "Αρχοντας τῆς Ζούγκλας ἀκούει, χωρὶς μιλία νὰ βγαλῆνη ἀπὸ τὸ στόμα του. Φαίνεται πολὺ ταραγμένος.

Τὰ μάτια τοῦ μελαψοῦ γίγαντα θουρκώνουν τώρα γιὰ τὸ χαμόδ τοῦ ἀγαπημένου του νάνου.

— Θά τρέξω ἀμέσως! λέει στὴ συντρόφισά του. Θά σπαράξω τὸ τέρας! Θά βγάλω τὸν Ποκοπίκο ἀπὸ τὴν κοιλιά του ἔστω καὶ νεκρό!

Τέλος, προτείνει μ' εὔγνωμοσύνη τὸ χέρι του στὸν Ταρζάν.

— Σ' εύχαριστῷ, ἀδελφέ μου! τοῦ λέει. Ποτὲ δὲν θὰ ξεχάσω τὸ καλὸ ποὺ ἔκανες στὴ συντρόφισά μου!

Ο "Αρχοντας τῆς Ζούγκλας δὲν οηκώνει τὸ δικό του. Δὲν δέχεται τὴ χειραψία. Κυττάζει ὅγρια τὸν Γκαούρ.

"Ο μελαψός γίγαντας μένει γιὰ λίγες στιγμές μὲ τὸ χέρι προτεταμένο κι' αἰωρούμενο. Τάχει χάσει. Συνέρχεται διμώς γρήγορα καὶ τὸν ρωτάει μὲ καλωσύνη:

— Τί έχεις μαζί μου, Ταρζάν; Σοῦ ἔκανα μῆκως κανένα κακό χωρὶς νὰ τὸ θέλω; Καὶ χωρὶς νὰ τὸ ξέρω;

Άπὸ τὰ πλατειά στήθεια τοῦ λευκοῦ γίγαντα βγαίνει τώρα θραγή φωνή. Γεμάτη ἀπὸ διγριό πονεμένο παράπονο:

— Πέσο μου, Γκαούρ... Μούχεις χαρίσει ποτὲ τὸ αἷμα σου;

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡΙ

Ο γιγαντόσωμος "Ελληνας ξαφνιάζεται. Δὲν εἶναι καθόλου προετοιμασμένος γιὰ μιὰ τέτοια ἐρώτησι. Δὲν ξέρει τι ν' ἀποκριθῇ.

Γιὰ λίγες στιγμές μένει μαρμαρωμένος καὶ διναπόφασιστος.

Η Ταταμπού, ποὺ θλέπει τὴν ὅγρια ἔκφρασι τοῦ Ταρζάν, διηγούχει. Φοθάται πῶς οἱ δυδ τρομεροὶ γίγαντες θὰ πιαστοῦν στὰ χέρια.

Σάν γυναίκα κού εἶναι, θέλει νὰ προλάβῃ τὸ κακό. Καὶ μπαίνοντας διναμεσά τους, ἀποκρίνεται ἐκείνη:

— "Οχι, Ταρζάν! Πῶς φαντάστηκες κάτι τέτοιο; Ποτὲ δὲν ξέρεις σου τὸ αἷμα του.

Ομως, τὸ μελαψό παλικάρι δὲν ξέρει νὰ λέη φέψματα. Παραμερίζει ἀμέσως τὴν Ταταμπού κι' ἔξηγει αὐτὸς σὸν "Αρχοντας τῆς Ζούγκλας:

— Ναι, αδιθελφέ μου! Κάποτε είχες χάσει, από μια μεγάλη πληγή, δύο σου τό αίμα. Ή γιάτρισσα Χούλχα είπε πώς θά πέθαινες. "Επρεπε νά θρεθῇ κάποιος πού νά σου δώσῃ τό δικό του αίμα. Μονάχα έτσι θά μπορούσες νά γλυτώσης από τά δόντια τού Χάρου.

» "Ετυχε τότε νά βρίσκωμαι έγώ έκει. Κι' έκανα δ' τι θάθκανε κάθε άλλος στή θέσι μου!...

"Ο Ταρζάν σηκώνει περήφανα τό κεφάλι του. Κυττάζει στά μάτια τόν μελαψό γί-

γαντα :

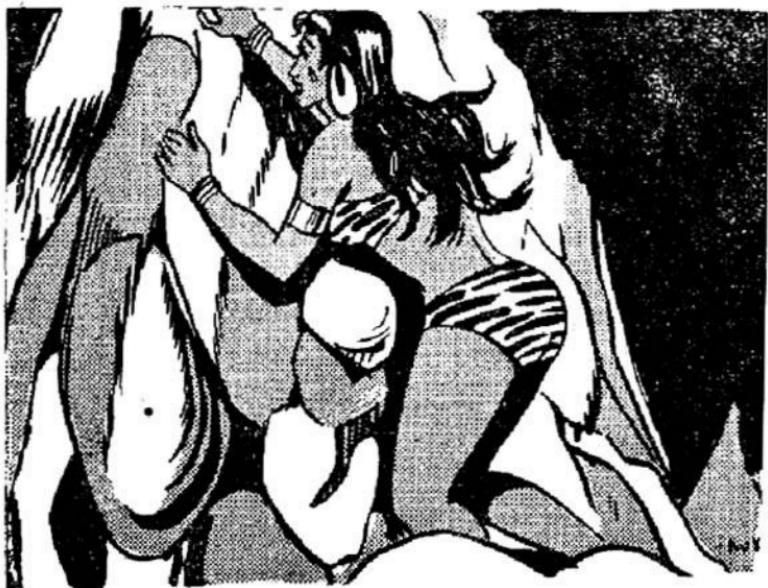
— Καλό κι' δξιο τό έλληνικό αίμα, Γκασούρι! "Όμως έγώ είμαι "Αγγλος! Στίς φλέβες ιου θέλω νά κυλάη μονάχα τό δοξασμένο κι" άθαναστο αίμα τής μεγάλης και παντούναμης γενιάς μου!..."

Παίρνει θαυμιά δάνασσα και συνεχίζει :

— Είναι πολύ έγωϊστικό αύτό πού έκανες, "Έλληνα!.. Είναι άναυδρο κι" έγκληματικό!...

— Μά θά ξεψυχούσες, Ταρζάν!

— Νά μ' αφηνες νά πεθά-

**Διακρισμένη ή παινώρια Έλληνίδα κατεβαίνει τά τρομακτικά
βράχια. Θέλει νά βρή τόν χαμένο Ποκοπίκο!**

νω! Αύτο θάτιαν χίλιες φορές καλύτερο! Παρά νά χύσης στις φλέθες μου ένα ξένο αίμα! Ένα αίμα πού δέν είναι τής ράτσας μου! Τής γενιάς μου! Τής Πατρίδας μου!

"Ο Γκασούρ κάτι πάσι πάλι νά δικαιολογηθῇ. "Όμως δ "Αρχοντας τής Ζούγκλας τὸν ἀποστομῶνει :

— "Όχι, έγωιστή!... Στό ξγκλημά σου αύτο καμιά δικαιολογία δέν χωράει!

Καὶ τὸν ρωτάει:

— Πέσ" μου : Είσαι: "Ελληνας;

— Ναι!

— Καὶ είσαι περήφανος γιά τὴν καταγωγή σου;

— Ναι!

— Θά μπορούσες λοιπόν νά ζήσης, δάν μιά μέρα μάθαινες ξαφνικά πώς στις φλέθες σου κυλάει ἀγγύλικο αίμα;

"Ο Γκασούρ χαμηλώνει τὸ κεφάλι του. Αύτὴ τὴ φορά δέν ἀποκρίνεται.

"Ο Ταρζάν συνεχίζει χωρίς νά περιμένη ἀπόκρισι:

— Ποτὲ Γκασούρ!... Ποτὲ δέν θά σου συχωρέσω τὸ ξγκλημά πού ἔκανες! Μέχρι σήμερα σὲ ἀγαποῦσα σάν διδελφό μου!... "Όμως τώρα δέν μπορώ πιά τε νά σ' ἀντικρύζω! Νοιώθω νά σὲ μιω!

Τὸ πρόσωπο τοῦ "Αρχοντας τῆς Ζούγκλας παίρνει ἀμέσως ἀκόμα πιὸ ἀγρια ἔκφραση.

— Τὸ αίμα πού μοῦ χάρισες, Γκασούρ, τοῦ λέει, ξέρω πώς είναι τιμημένο. δοξασμένο και ιερό!... Ξέρω πώς τὸ αίμα αύτο κύλησε στις φλέ-

τες ήρώων και θεῶν! Ξέρω πώς ποτάμια ἀπ' αύτο χύθηκαν και χύνονται γιά νά πο τίζουν τὸ ἀθάνατο δέντρο τῆς Λευτεριάς!... "Όμως έγώ είμαι "Αγγύλος! Γιά μένα είναι ένα αίμα ξένο! Δέν ἔχει καυματικά θέσι μέσα στὶς φλέθες μου!

Ταῦτοχρονα, και μὲ θιάσι, τραβάει τὸ μαχαίρι. Σχίζει τὴ γαλάζια φλέθα τοῦ ἀριστεροῦ χεριοῦ του...

"Ενας κόκκινος ἀχνιστός πήδασκας ξεπειέται.

— Σ' εὐχαριστῶ, Γκασούρ! τοῦ λέει. Πάρε πίσω τὸ ήρωικό και περήφανο αίμα σου. Δέν μοῦ χρεάζεται!

"Ο μελαψός γίγαντας τὰ χάνει. Μένει ἀκίνητος σὰν ἄγαλμα!

"Όμως, ή πανώρια Ταταμπού χύνεται, τρελλὴ ἀπὸ πόγνωσι, πάνω στὸν Ταρζάν. Κάνει ν' ὅρπαξῃ τὸν καρπὸ τοῦ χεριοῦ του. Νά τὸν σφίξη. Νά σταματήσῃ τὴν τρομερή αἰμορραγία.

"Ο "Αρχοντας τῆς Ζούγκλας τὴν ἐμποδίζει. Καὶ γυρίζονταις ἀμέσως, ξεκινάει περήφανος και μὲ τὸ κεφάλι ψηλά! "Αρχίζει νά κατεβαίνη τὰ τρομακτικὰ θράχια τοῦ θεραπού πέτρινου θουνοῦ...

Τὸ κόκκινο ἀχνιστό ἐλληνικὸ αίμα ἔξακαλουθεῖ νά τρέχῃ ἀκράτητο ἀπὸ τὴν κομψένη του φλέθα!...

Μὰ δ Γκασούρ γρήγορα συνέρχεται. Τρέχει ξοπίσω του. Καὶ μὲ θουρκωμένα μάτια τὸν θερμοπαρακαλάει:

— "Εχεις δίκιο, Ταρζάν!

‘Αγαπᾶς τὸ αἷμα σου, δπως
ἀγαπῶ κι’ γώ τὸ δικό μου!...
Εἴσαι ἔνας τίμιος πατριώτης!
“Ἐνα γνήσιο κι’ ὀντάξιο πα-
δι τῆς εὐγενικιᾶς καὶ δοξα-
σμένης ‘Αγγλίας!...

» “Ομως ἀφοσέ με, ἀδελφέ
μου, νὰ σφίξω τὴν κομμένη
φλέβα σου. Εἶναι κρῦμα τὸ ἀ-
γιο Ἑλληνικό αἷμα νὰ χύνεται
ἀσκοπα στὰ βράχια!

‘Ο Ταρζάν προχωρεῖ, χω-
ρίς ν’ ἀποκρίνεται.

‘Η Ταταμπού ἀκολουθεῖ, ἀ-
νήσυχη καὶ φοβισμένη, τοὺς
δυο γίγαντες...

“Ωστου τέλος, φθάνουν ὅ-
λοι κάτω.

‘Ο ‘Αρχοντας τῆς Ζούγκλας
ἔχει χάσει, ἀλλοίμονο, πολὺ¹
αἷμα! Σχεδόν όλο δυο βρι-
σκόταν στὸ κορμί του. Φαίνε-
ται τώρα ἀφάνιστα ἔξα-
τλημένος καὶ ἀνήμπορος.

“Ομως κάνει ὑπεράνθρωπο
κουράγιο. Δέν θέλει νὰ σω-
ριαστῇ κάτω, μπροστά στὸν
‘Ἑλληνα καὶ τὴ συντρόφισ-
σά του. ”Ετοι, παίρνει ἀργά
καὶ τρικλίζοντας τὸ συνηθι-
σμένο μονοπάτι. Προχωρεῖ
κατὰ τὴ δύσι.. Ξέρει βέβαια
πώς δέν θὰ μπορέσῃ, αὐτὴ
τὴ φορά, νὰ φθάσῃ στὴ μα-
κρινὴ σπηλιά του. ‘Ο Χάρος
θάρη γρήγορα νὰ σταματή-
σῃ μιὰ γιὰ πάντα τὴν πορεία
του. Νά τὸν ξεκουράσῃ ἀπὸ
τὴν πολυυθασανισμένη του
ζωῆ!...

Καὶ νά :

Δέν ἔχει προφθάσει νὰ κά-
νη μερικὰ θήματα... Ξαφνικά
τὸ κορμί του κλονίζεται. Τὰ
πόδια του λυγίζουν. Καὶ σω-

ριάζεται κάτω ἀναίσθητος!...
‘Απὸ τὴν κομμένη φλέβα
τοῦ ἀριστεροῦ χεριοῦ του,
δὲν τρέχει πιὰ αἷμα..

‘Ο ύπεροχος Ταρζάν εἶναι
τώρα κίτρινος σάν πεθαμέ-
νος!...

‘Ο Γκαούρ καὶ ἡ Ταταμπού
τρέχουν καὶ σκύθουν μὲ ἀπό-
γνωσι πάνω του. ‘Αφουγγρά-
ζονται τὴν καρδιά του. Κτυ-
πάει ἀκόμα’ ἀλλὰ πολὺ ἀδύ-
ναμα...

‘Ο μελαψός ‘Ἑλληνας ψι-
θυρίζει μὲ δέος :

— “Ἀλλοίμονο!... Θὰ χαθῇ
ἔνας μεγάλος ‘Αγγλος πα-
τριώτης!...

Καὶ ἀμέσως, παίρνοντας
μιὰ τρελλὴ ἀπόφασι, προσθέ-
τει :

— “Οχι!... Πρέπει νὰ οωθῇ
κι’ αὐτὴ τὴ φορά! Θὰ τοῦ ξα-
ναδώσω τὸ αἷμα μου! ”Ας μὴ
τὸ θέλῃ!

Ταῦτόχρονα τὸν ἀρπάζει
στὴν ἀγκαλιά του. Καὶ ξεκι-
νάει τρέχοντας γιὰ τὴ σπηλιά
τῆς Χούλχας...

‘Η Ταταμπού τὸν ἀκολου-
θεῖ σιωπηλή. Τὰ μεγάλα μαυ-
ροπράσινα μάτια της εἶναι
εουρκωμένα...

‘Ο τραγικὸς χαμός τοῦ ἀ-
γαπημένου Ποκοπίκο ἔχει φύ-
γει ολότελα ἀπὸ τὸ νοῦ τους.
‘Ο ἄμοιρος νάνος ἔχει κιόλας
ξεχαστῆ.

ΜΙΑ ΥΠΕΡΟΧΗ ΘΥΣΙΑ !

‘Ο Γκαούρ, μὲ τὸν ἀναίσθη-
το κι’ ἐτοιμοθάνατο Ταρζάν,
πλησιάζει τώρα στὸ ἀντρό²
τῆς θαυματουργῆς γιάτρισ-

σας. Ή πανώρια Έλληνίδα θρίσκεται πάντα πλαϊ του.

Καὶ νά: 'Αδύναμα γυναικεῖα σπαρακτικά ξεφωνήτα φθάνουν ξαφνικά στ' αὐτιά τους.

— Βοήθειααααα!.., Βοήθειααα!..

'Ο μελαψός γίγαντας είναι αφάνταστα κουρασμένος από τὸ θαρύ καὶ ἀθάστακτο φορτίο του. "Ομως, κάνοντας ύπερανθρωπο κουράγιο, ταχύνει ἀκόμα περισσότερο τὸ θῆμα του.

"Ετοι φθάνουν πιὸ γρήγορα στὴ σπηλιά.

'Αλλοίμονο!.. Τὴν ίδια οτιγμὴ τὰ μάτια τους ἀντικρύζουν κάτι ἀφάνταστα τραγικό :

"Ένα μεγαλόσωμο μανισμένο λιοντάρι ἔχει χυθῆ νὰ κατασπάρει τὴν ἀμοιρὴ καὶ ἀνυπεράσπιστη Χούλχα.

"Η ἔκατοχρονη ἀδύναμη καὶ σκελετωμένη γρηούλα, ἔχει καταφέρει νὰ σκαρφαλώσῃ στὰ πρῶτα χαμηλὰ κλαδιά ἐνδὸς δέντρου...

Τὸ λιοντάρι κάνει τρομερὰ πηδήματα γιὰ νὰ τὴ φθάση καὶ νὰ τὴν ἀρπάξῃ!

"Η θέσι τῆς ἀμοιρῆς γιάτρισσας είναι πραγματικά τραγική.

"Ο Γκαούρ παραστάει ἀμέσως κάτω τὸν ἀναίσθητο Ταρζάν. Γιὰ λιγες στιγμὲς μένει ἀκίνητος, κυττάζοντας τὸ ἔξαγριωμένο σερνικὸ λιοντάρι. Θαυμάζει τὴ δύναμι | Θαυμάζει τὴν ὄρμὴ του!

"Οὖς ξαφνικὰ τὰ μάτια του φωτίζονται. Λάμπουν πα-

ράξενα! Μιὰ λαμπρὴ ίδέα ἔχει ἀνατείλη στὸ σκοτισμένο του κεφάλι!

Καὶ νά: 'Απὸ ἑνα πλαϊνὸ του δέντρο σπάζει ἀμέσως ἔνα χοντρό κλαδί. Τρομακτικὸ ρόπαλο γίνεται στὰ χέρια του!

Καὶ ἀτρόμητος — σὰν "Ελληνας ποὺ εἶναι — χύνεται πάνω στὸ μανιασμένο θεριό, μονολογῶντας :

— 'Εσύ!.. Εσύ θά μὲ θγάλης ἀπὸ τὴ δύσκολη θέσι!...

Τὸ λιοντάρι παραστάει τώρα τὴν ἀμοιρὴ Χούλχα. Καὶ γυρίζοντας, οθέλτο, κάνει ἔνα τρομακτικὸ ἀλμα πρὸς τὸν Γκαούρ ποὺ τὸ πλησιάζει.

Μὲ τὰ μπροστινὰ του ποδάρια τὸν κτυπάει κατάστηθα μὲ φοβερὴ δρμή. Τὸν ἀνατρέπει!... "Ετοι, ἀνθρωπὸς καὶ θεριό σωριάζονται ἀμέσως κάτω. Κυλιῶνται σὰν κουβάρι!...

Τὸ λιοντάρι σχίζει μὲ τὰ νύχια καὶ τὰ δόντια του τὶς μελαψές σόρκες τοῦ ἀτρόμητου "Ελληνα γίγαντα!

"Ομως τὸ ρόπαλο ξεφεύγει ἀπὸ τὰ χέρια του Γκαούρ. Καὶ ἡ θέσι του, ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμή, γίνεται πιὸ δύσκολη. Τραγική!

Μᾶς δοῦ κι' ἀν κινδυνεύη, δὲν χάνει οὔτε στιγμὴ τὸ θάρρος καὶ τὸ κουράγιο του. "Εχει ἀγκαλιάσει κι' αὐτός, μὲ τὶς δυδ του παλάμες, τὸ λαιμὸ του θεριοῦ. Καὶ τὸν σφλιγγει μὲ ἀφάνταστη δύναμι καὶ μανία!

"Η Ταταμπού παρηκαλεύθει

μὲ τρόμο καὶ φρίκη τὸ κακὸ ποὺ γίνεται. Γιὰ νὰ σώσῃ τὸν ἀγαπημένο σύντροφο ποὺ κινδυνεύει, ἔραθάει τὸ φονικὸ μαχαίρι της. Καὶ ἀκράτητη, σὰν σίφουνας πέφτει πάνω στὸ τραγικὸ σύντελεγμα ἀνθρώπου καὶ θεριοῦ. Κάνει νὰ κτυπήσῃ τὸ λιοντάρι στὴν καρδιά!

Μὰ δὲ Γκαούρ ποὺ τὴν θλέπει, οὐρλιάζει όγρια:

— Μή!... Μή χτυπήστε! Δὲν θέλω νὰ τὸ σκοτώσω!...

Ἡ πανώρια «Κόρη τῆς Ζούγκλας» μαρμαρώνει. Δὲν δίνει τὸ θανατερό της κτύπημα στὸ θεριό. Μὰ οὔτε καὶ μπορεῖ νὰ ἔξηγησῃ τὰ παράξενα λόγια τοῦ συντρόφου της... Γιατὶ τὴν ἐμποδίζει νὰ κτυπήσῃ τὸ θεριό; Γιατὶ δὲν τὴν ἀφήνει νὰ τὸν σώσῃ;

Καὶ ὅθελα μιὰ μαύρη σκέψη περνάει ἀπὸ τὸ μυαλό της: Μήπως δὲ Γκαούρ ζητάει νὰ θρῆ τὸ θάνατο ἀπὸ τὰ νύχια καὶ τὰ δόντια τοῦ λιονταριοῦ. Μήπως ἔχει πάρει τὴν ἀπόφασιν ν' αὐτοκτονήσῃ;

“Ετοι, μὲ θολωμένο τὸ νοῦ, κάνει νὰ χυθῇ πάλι στὸ μανιασμένο θεριό!

Μὰ δὲν προφθάνει. Γιατὶ τὴν ἴδια στιγμὴ ἔκεινο, κάνοντας μιὰ ἀπεγνωσμένη προσπάθεια, ἔσφεύγει ἀπὸ τὸ θανατερὸ ἀγκάθισμα τοῦ Γκαούρ.

Ὑποχωρεῖ ἀμέσως μερικά θήματα. Τινάζει μεγαλόπρεπα τὴν πλούσια χαίτη. Κι' ἔτοιμάζεται νὰ ξαναπηδήσῃ πάνω στὸ θύμα του.

“Ομως στὸ μεταξὺ καὶ ὁ μελαψός γίγαντας ἔχει πεταχτῆ

ὅρθος. Ἀρπάζει σθέλτος, ἀπὸ κάτω, τὸ ρόπαλο ποὺ τοῦχε ξεφύγει.

Καὶ νά: Τὸ λιοντάρι κάνει πάλι ἔνα τρομακτικὸ ἄλμα! Μά δὲ Γκαούρ τὸ προφθάνει στὸν ἀέρα! Κατεβάζει μὲ ἀφάνταστη δρμῇ τὸ χοντρό χαρού κλαδὶ ποὺ κρατάει. Ὑποδέχεται τὸ μανιασμένο θηρίο μ' ἔνα φοβερὸ κτύπημα στὸ κεφάλι!...

Τὸ λιοντάρι θύάζει ἔνα πονεμένο μουγγιριό. Καὶ σωριάζεται κάτω ἀναίσθητο.

Ο μελαψός γίγαντας στιγμὴ δὲν ἀφήνει νὰ χαθῇ. Τραβάζει ἀμέσως τὸ μεγαλόσωμο θεριό ἀπὸ τὰ δυού πισινά ποδάρια του. Τὸ σέρνει γρήγορα ἔξω ἀπὸ τὸ ἀνοιγμα τῆς σπηλιᾶς τῆς Χούλχας.

Ἀμέσως ξαναγυρίζει τρέχοντας καὶ ἀρπάζει πάλι στὴν ἀγκαλιά του τὸν ἔτοιμοθάνατο Ταρζάν. Τὸν φέρνει κι' αὐτὸν καὶ τὸν ἀποθέτει πλάι στὸ λιοντάρι.

“Υστερα, πηδῶντας, ἀρπάζει τὴν ἀνάλαφρη σκελετωμένη γερόντισσα ἀπὸ τὸ κλαδὶ ποὺ ἔχει σκαρφαλώσει. Τὴν φέρνει κι' αὐτὴν γρήγορα στὴ σπηλιά της :

— Κάνε γρήγορα, γιάτρισσα! τῆς λέει ἀπότομα καὶ διατακτικά. Ο Ταρζάν ἔχει χάσει πάλι δύο τὸ αἷμα του. Θέλλω νὰ ξαναγεμίσῃ τὶς φλέβες του μὲ τὸ αἷμα τοῦ ἀνασθητού θεριοῦ.

Η καλὴ γερόντισσα τὸν κυτάζει παραξενεμένη:

— Γιατὶ παλικάρι μου; Πῶς δὲν τοῦ δίνεις έσύ, κι' αὐτὴ

‘Ο Ταρζάν μουγγρίζει μὲ λύσσα:
— Έγώ εἶμαι “Αγγλος. Καὶ στὶς φλέβες μου θέλω..

τὴ φορά, τὸ αἷμα σου; Τὸ δι-
κό σου αἷμα;

‘Ο Γκαούρ χαμηλώνει τὰ
μάτια του:

— Δὲν πειράζει, Χούλχα...
Κάνε γρήγορα. Τὸ θεριό μπο-
ρεῖ από στιγμὴ σὲ στιγμὴ νά
συνέλθῃ...

‘Η γιάτρισσα τρυπώνει μὲ
διάσι στὸ ἑσωτερικὸ τῆς σπη-
λιᾶς. Καὶ σὲ λίγες στιγμές
ξαναθγαίνει κρατῶντας τὰ
πρωτόγονα σύνεργά της.

“Ομως καὶ πάλι δὲν ξανα-
χίζει τὴ δουλειά. Μόνο κυττά-
ζει ἐπίμονα στὰ μάτια τὸν με-
λαψό γίγαντα :

— Τὸ σκέφτηκες καλά, παι-
δί μου; Μὲ τὸ αἷμα τοῦ λιον-
δί μου; Μὲ τὸ αἷμα τοῦ λιον-
ταριοῦ ὁ Ταρζάν θὰ θεριέψῃ.
Θὰ γύνη σωστὸ λιοντάρι! ‘Α-
πὸ δῶ καὶ πέρα θὰ εἰναι πο-
λὺ πιὸ δυνατός κι’ ἀτρόμητος
ἀπὸ σένα!... Θὰ μπορῇ νά σὲ
νικήσῃ!... “Ολ’ αὐτὰ σκέψου
τα καλά πρὶν χύσω στὶς φλέ-
βες του τὸ αἷμα τοῦ θεριοῦ.
‘Αλλοιῶς στὸ λέω: θὰ μετα-
νιώσης πικρά, παλικάρι μου!

“Ομως δ ὑπέροχος Γκαούρ
ἐπιμένει :

— Κάνε γρήγορα, γιάτρισ-
σα. Φτάνει νά σωθῇ δ ἀδελ-

φός μου! Κι' δις γίνη πιὸ δυνατός απὸ μένα!...

Μά και ἡ πανώρια Ταταμπού διαστατώνεται. 'Ο γυναικεῖος ἔγωισμὸς μαζὶ μὲ τὴν ἀγάπην ποὺ νοιῶθει γιὰ τὸν Γκαούρ, δὲν τὴν ἀφήνουν νὰ φανῆ υπέροχη σᾶν κι' Ἐκείνον. Καὶ πασχίζει ἀνήσυχη νὰ γυρίσῃ τὸ κεφάλι τοῦ συντρόφου της:

— "Όχι, ἀγαπημένε μου!.. Δέν ἔχεις δικαίωμα νὰ κάνης αὐτὴ τῇ θυσίᾳ. Θέλω ἐσύ νὰ εἰσαι πάντα διὸ πιὸ δυνατὸς ἀνδρας μέσα στὴ Ζούγκλα!"

"Ο μελαψός γίγαντας δέν

τῆς ἀποκρίνεται. Μόνο γνέφει ἐπιτακτικὰ στὴ Χούλχα νὰ κάνη δουλειά της :

— "Ἐμπρὸς γερόντισσα! "Αν δὲν κάνης γρήγορα, δὲν θὰ προλέψῃς. "Η τὸ λιοντάρι θὰ συνέλθῃ, ή διὸ Ταρζάν θὰ ξεψυχήσῃ!..."

Η Ταταμπού ἔξαγριώνεται. Καὶ ἀρπάζονται τὸ κοκκαλιάρικο χέρι τῆς Χούλχας τὴν ἐμποδίζει :

— "Όχι! Κανένας δὲν θέλω νὰ είναι πιὸ δυνατὸς κι' ἀτρόμητος απὸ τὸν "Αντρα ποὺ ἀγαπῶ!..."

"Ο Γκαούρ χάνει, ἐπὶ τέ-

Οι δύο σύντροφοι τρέχουν δσο πιὸ γρήγορα μποροῦν. 'Ο Γκαούρ θέλει νὰ σώσῃ τὸν ἑτοιμοθάνατο Ταρζάν.

λους, τὴν ὑπομονὴν του. Καὶ κάνει μιὰ θανάσιμη προσθόλη στή μελαψή Κόρη:

— Χάσου ἀπ' τὰ μάτια μου! Γιὰ νὰ μιλᾶς ἔτσι, δὲν μπορεῖ νὰ είσαι Ἑλληνίδα!...

Ἡ Ταταμπού νοιώθει ἀμέσως τὸ λάθος τῆς. Χαμηλώνει τὰ μαυροπτάσινα μάτια. Τὸ πανέμορφο πρόσωπό της ἀλλάζει χρώμα: Γίνεται κόκκινο σάν τὴ ντροπή!...

ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ΑΤΥΧΙΑ !

Ἡ γηρά γιάτρισσα σχίζει γρήγορα ἔνα ἀπὸ τὰ μπροστινά ποδάρια τοῦ Θεριοῦ. Χαράζει μὲ τὸ πρωτόγονο νυστέρι τῆς καὶ τὸ χέρι τοῦ Ταρζάν.

Ἐτοιμάζεται νὰ τὰ σμίξῃ σφραγίτα γιὰ νὰ κάνῃ τὴ μετάγγισι. Ὁμως δὲν προφθαίνει, ἀλλοίμονο!

Τὸ σαίασθητο λιοντάρι τινάζεται ξαφνικά δυὸς τρεῖς φορές. Ὕστερα ἀνοίγει τὸ στόμα του. Καὶ τέλος, μένει ἀκίνητο. Ἐξει ϕέψυχήσει!

Φαίνεται πῶς τὸ κτύπημα τοῦ Γκαούρ, στὸ κεφάλι του, ἥταν πιὸ δυνατὸ ἀπ' δυο ἐπρεπε!

Ἡ Χούλχα ἀναπνέει μὲ ἀνακούφισι :

— Τώρα πιὸ δὲν γίνεται τίποτα μουρμουρίζει ἵκανοποιημένη.

Καὶ γυρίζοντας πρὸς τὸ μέρος τοῦ μελαψοῦ γίγαντα, προσθέτει :

— Τὸ θεριδ ψόφησε!... Γιὰ νὰ σωθῇ δ Ταρζάν πρέπει νὰ τοῦ ξαναδώσῃς τὸ δικό σου αἷμα!

Ὁ Γκαούρ ἀπλώνει τὸ μπρά του του, ἀναστενάζοντας :

— Κρῖμας!... Ἡθελα νὰ γεμίσουν οἱ φλέβες τοῦ "Αρχοντα τῆς Ζούγκλας" ἀπὸ αἷμα λιονταριοῦ!...

Ἡ σοφὴ γερότισσα τὸν κυπτάζει μὲ ἀνείπωτη ἀγάπη. Μὲ θαυμασμό. Καὶ κουνῶντας τὸ ὀσπρόδιαλλο κεφάλι της, μουρμουρίζει :

— Δὲν πειράζει, παιδί μου! Τὶ αἷμα λιονταρίο, τί αἷμα Ἑλληνικό: τὸ ἴδιο εἶναι!

• • • Πέρναει ἔτοι μιὰ ὀλόκληρη ὥρα...

Ο Ταρζάν ἀργίζει πιὰ νὰ συνέρχεται. Ἀνοίγει τὰ μάτια.

Στὶς φλέβες του κοχλάζει πάλι τὸ αἷμα τοῦ Γκαούρ. Κι' αὐτὸ τοῦ ξαναδίνει δύναμι καὶ κουράγιο! Πετιέται γρήγορα δρθός!

Ο μελαψός γίγαντας στέκει ἀντίκρυ του σὲ κακά χάλια; Χλωμός! Ἐξαντλημένος. Ἀδύναμος καὶ ἀνήμπορος. Τὰ πόδια του τρέμουν σάν καλάμια ποὺ τὰ φυσάει ἀέρας. Είναι ἔτοιμος νὰ σωριαστῇ κάτω λιπόθυμος.

Τὰ μάτια τοῦ "Αρχοντα τῆς Ζούγκλας" σκοτεινιάζουν. Ρίχνει μιὰ ὀγρια ματιά στὸ σωτήρα του :

— Τί γίνηκε; Ἀφοῦ εἶχα πεθάνει! Πῶς ξαναθρίσκομαι στὴ ζωή; Πέσο μου, σκύλε Γκαούρ: Μήπως γιὰ νὰ κὲ σώσης ξανάχυσες πάλι στὶς φλέβες μου τὸ... τὸ αἷμα σου;

Ο ύπεροχος "Ἑλληνας" δὲν ἀποκρίνεται. Τὸ ἴδιο καὶ ἡ πανώρια συντρόφισσά του...

Ἡ Χούλχα καταλαβαίνει : Πρέπει αὐτὴ νὰ πῇ τὸ ἱερὸ

ψέμμα πού θά σώση τήν κατάστασι!

‘Αμέσως, δείχνει στὸν ἔξαγριωμένο Ταρζάν τὸ σκοτωμένο θεριδ με τὸ χαραγμένο μπροστινό ποδάρι :

— Νά, “Αρχοντά μου: Μὲ τὸ αἷμα τούτου τοῦ λιονταριοῦ κατάφερα νὰ σὲ ξαναγυρίσω απ’ τὸν “Αδη!

‘Ο λευκός γίγαντας συνέρχεται. ‘Αναπνέει. ‘Ησυχάζει... ‘Ομως τώρα δείχνει ἀφάνταστον ἐγώσιμό καὶ περηφάνεια. Χαμογελάει στὴ Χούλχα:

— Νά! “Εχεις δίκιο γερόντισσα. Νοιωθώ υπεράνθρωπη δύναμι καὶ κουράγιο! Ἐίμαι ἔβεαίος πάντας στὶς γαλάζιες φλέβες μου κυλάει τώρα... λιονταρίσιο αἷμα!...

Τέλος, γυρίζει στὸν Γκαούρ.

— ‘Εσύ χτύπησες τὸ λιοντάρι; τὸν ρωτάει.

— Νά...

— ‘Σ’ εύχαριστῶ! “Εκανες τὸ καθῆκον σου ἀπέναντι στὸν “Αρχοντά σου!... ‘Ομως τὸ ἔγκλημα ποὺ είχες κάνει, δὲν θὰ μπορέσω νὰ τὸ ξεχάσω ποτέ! Δὲν σὲ μισῶ, θέβαια. Μάς οὔτε καὶ θέλω νὰ σὲ ξέρω πιά! ”Ας μὴν ξαναίδωθούμε ἀλλοτε... Τὸ καλύτερο πούχεις νὰ κάνης είναι νὰ πάρης διμέσως τὴ συντρόφισσά σου. Καὶ νὰ ξεκουμπιστήτης ἀπὸ τὴ Ζούγκλα μου! Καταλάβατε;

‘Απὸ τὰ χεῖλια τοῦ Γκαούρ λέξι δὲν βγαίνει...

‘Ο Ταρζάν γυρίζει ἀγέρωχα. Ξεκινάει ἀργά. Προχωρεῖ μὲ τὸ κεφάλι ψηλά. Παίρνει κατεύθυνσι πρός τὴ δύσι. Τρα-

θάει γιὰ τὴ σπηλιά του...

‘Η Ταταμπού πιάνει τὸ μπρά τσο τοῦ ὑπέροχου συντρόφου της.

— Καλύτερα ἔτσι, ἀγαπημένε μου! τοῦ λέει. ‘Ο “Αρχοντάς τῆς Ζούγκλας πιστεύει τώρα πῶς στὶς φλέβες του κυλάει αἷμα λιονταριοῦ. Κι’ αὐτὸ θὰ τὸν κάνη περήφανο κι’ εύχισμένο! Φάνει νὰ μὴ μάθη ποτὲ τὴν ἀλήθεια!...

Οἱ δύο σύντροφοι φιλάνε τώρα τὸ κοκκαλιάρικο χέρι τῆς καλῆς γιάτρισσας. Ξεκινάνε ἀργά...

‘Ο Γκαούρ μὲ μεγάλη δυσκολία σέρνει τ’ ἀδύναμα ποδάρια του. Πολὺ λιγοστὸ αἷμα ἔχει ἀπομείνει πάλι στὶς φλέβες τοῦ χιλιοθασανισμένου του κορμιοῦ!...

ΤΟ ΤΕΡΑΣ

ΕΜΦΑΝΙΖΕΤΑΙ

Προσχωροῦν δρκετὰ ἔτσι. Σιωπήλοι καὶ βαθειά συλλογισμένοι.

Ξαφνικά δύμας τὰ μάτια τοῦ γιγαντόσωμου “Ελληνα σκοτεινιάζουν. Μιὰ μαύρη θύμησι ἥρθε νὰ τὸν ἀναστατώσῃ :

— ‘Ο Ποκοπίκο! μουρμουρίζει μὲ σπόγγωσι. Ξεχάσαμε τὸ ἄμιορο παιδί!.. Πρέπει νὰ τρέξουμε στὸ στοιχειωμένο βράχο. Νά ψάξουμε γιὰ τὸ τέρας μὲ τὴν ἀνθρώπινη λαλία.

‘Η Ταταμπού ἀναστενάζει :

— ‘Άλλοιμονο, Γκαούρ!.. Τίποτα δὲν θὰ μπορέσουμε νὰ κάνουμε. ‘Ο δυστυχισμένος να νος ἔχει βρῆ φρικτὸ θάνατο. Σίγουρα τὸ κουφάρι του θὰ λυώνη τώρα μέσα στὴν κοιλιά

τοῦ τρομεροῦ Στοιχειοῦ!

Σταματάει γιὰ μιὰ στιγμὴ καὶ συνεχίζει ἀμέσως:

— Μᾶς κι' ἐσύ, ἀγαπημένε μου, εἰσαι πολὺ ἔξαντλημένος! Πῶς θὰ τὰ βάλης μὲ τὸ θεριό; Ἀφοῦ οὔτε τὰ πόδια σου δὲν ἔχεις δύναμι νὰ σύρῃ!...

Ομως δὲ μελαφός γίγαντας εἶναι ἀγύριστο κεφάλι. Τίποτα δὲν ἀκούει. Καὶ ἀλλάζοντας ὀμέσως μονοπάτι, τραβάει ἀργά πρὸς τὸν μεγάλο βράχο. Ἐκεῖ πού τὸν «μακαρίτης» ἔστηγε καρτέρι στοὺς ὅγριους κονίκλους του!...

Ἡ Ταταμπού, μὲν μεγάλη στεναχώρια καὶ δυσφορία τὸν ἀκολουθεῖ. Τρέμει, ή ἀμοιρή, στὴ σκέψη πῶς μπορεῖ ν' ἀντικρύσῃ πάλι τὸν κολασμένο δαίμονα!...

Ποτέ της δὲν φοβήθηκε κανένας θεριό ή τέρας. Μονάχα αὐτὸ τὴν τρομάζει! Γιατὶ ή ἀνθρώπινη λαλιά του τῆς φέρνει φρίκη! Τῆς παγώνει τὸ αἷμα!...

Στὸ μεταξύ, ἔχει ἀρχίσει νὰ γλυκοχαράζῃ.... Ψήλα στὸ θόλο τ' οὐρανοῦ, τὸ φῶς τῆς ήμέρας παλεύει μὲ τὸ σκοτάδι τῆς νύκτας!

• • • • •
Εἶναι ήμέρα πιὰ διτάν δ Γκα ούρ καὶ ή Ταταμπού ζυγώνυμον στὸν θεόρατο στοιχειωμένο βράχο.

Καὶ νά : «Ενα παράξενο σούρσιμο φθάνει ξαφνικά σ' αὐτιά τους.

Τὰ μάτια τῶν δυὸ συντρόφων δινοίγουν τώρα διάπλατα. Μπροστά τους διντικρύζουν νὰ

παρουσιάζεται τὸ τρομακτικὸ τέρας!

Φαίνεται πῶς κι' αὐτὸ τοὺς είχε δεῖ. Καὶ προχωρεῖ ἀργά κατά πάνω τους.

Ἡ «Κόρη τῆς Ζούγκλας» τρέμει σύγκορμη :

— Αὐτὸ εἶναι Γκακούρ! ψιθυρίζει μὲ φρίκη καὶ δέος! Αὐτὸ ἔχει καταθροχθίσει τὸν ἀμιορο Ποκοπίκο. Τώρα θ' ἀκούσης καὶ τὴν ἀνθρώπινη λαλιά του!...

Τὸ ἀλλόκοτο Στοιχείο βρίσκεται πιὰ πολὺ κοντά στοὺς δύο συντρόφους. Τὰ τεράστια σαγόνια του φαίνονται καψαλισμένα. Σὰ νάχη φάτη φλόγες! Καὶ ἀπὸ τὸ λαρύγκι του θυγαίνει βραχνό, ύπόκωφο, μουγγρητό :

— Μμμμμ!... Μμμμμμμ!...

Ο μελαφός γίγαντας —ποὺ στὸ μεταξύ ἔχει συνέλθει κἄπως — τραβάει ἀπὸ τὸ χέρι τὴ συντρόφισσά του.

— Πάμε, Ταταμπού, τῆς λέει. Ἐδῶ δὲν κάνει νὰ παλέψουμε μαζί του. Πρέπει νὰ τὸ παρασύρουμε κοντά στὸ βουνό μας. Ἐμεῖς θὰ σκαρφαλώσουμε στὰ βράχια. Αὐτὸ δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ μᾶς ἀκολουθήσῃ... Ετοί ἀπὸ ψῆλα θὰ τοῦ πετάξουμε μεγάλες πέτρες. Θὰ τὸ σκοτώσουμε!...

Καὶ ἀμέσως, γυρίζοντας μπρός-πίσω, ἀρχίζουν νὰ ύποχωρούν φοιτισμένοι τάχα...

Τὸ ἀπαίσιο τέρας ξεγελιέται. Τοὺς ἀκολουθεῖ ἀργά... Μοιάζει μὲ τεράστια σαύρα!..

— Ομως, δοσ σθέλτες κι' εὔκινητες εἶναι οι σαμρες, τόσο βαρδ καὶ διασκίνητο εἶναι αὐ-

‘Ο τετραπέρατος Ποκοπίκο πετάει τ’ ἀναμμένα κλαδιά στὸ στό-
μα τοῦ φοβεροῦ Στοιχειοῦ.

τδ. Μὲ μεγάλη προσπάθεια καὶ κόπο καταφέρνει νὰ σέρνεται στὴ γῆ. Τοῦ εἰναι ἀδύνατο νὰ τρέξῃ. Οἱ κινήσεις του εἶναι μονομέμματες καὶ ἀλλόκοτες!

Κάθε τόσο θγάζει τὸ βραχὺ ύπόκωφο μονυγγρητό του:

— Μμμμ!... Μμμμμμ!...

Η Ταταμπού παραδενεύεται.

— Περίεργο! φιθυρίζει. Γιατὶ δὲν μιλάει τώρα όπως πρίν; “Έχασε τὴν ἀνθρώπινη λαλιά του;

‘Ο Γκαούρ κάνει νὰ χαμογελάσῃ :

— Λογικέψου, Ταταμπού!.. Εἶναι ποτὲ δυνατὸν ἔνα θεριδόνια μιλάτη σὰν ἀνθρωπος; Ζαλισμένη θάσσουν καὶ σοῦ φάνηκε!...

‘Η μελαψή ‘Ελληνίδα ἐπιμένει :

— Ναι, σοῦ λέω: Τὸ ἄκουσα μὲ τ’ αὐτιά μου! Πίστεψέ με!...

Καὶ συνεχίζουν τὸ δρόκο τους. ‘Ἐνῶ τὸ Στοιχειό τοὺς ἀκολουθεῖ πάντα, θαρύ καὶ δυσκίνητο!...

“Ομως, δσο περνάει ἡ ὁρά τόσο καὶ πιὸ ἀργά σέρνεται πίσω τους. Εἶναι φανερὸ πάς

ή πορεία αύτή τὸ κουράζει καὶ τὸ ἔξαντλεῖ ὀφάνταστα.

Τέλος φθάνουν κάποτε στοὺς πρόποδες τοῦ θεόρατου πέτρινου βουνοῦ. "Ομως ἔτοι ὀργάς ποὺ προχωροῦσαν ἔχουν περάσει πολλές ὥρες. Κοντέψει μεσημέρι πιά!

Τὸ ἄλλοκο Στοιχεῖο φαίνεται πώς ἔχει χάσει τὴν ὑπομονὴν του. Καὶ νά: Απὸ τὰ τεράστια καψαλισμένα σαγύνια του βγαίνει ἀνθρώπινη λαλία:

— "Αμάν, ἀδερφέ μου! Μᾶς ξεποδαρίσσατε πιά!...

"Ο Γκαούρ καὶ ἡ Ταταμπού μένουν ἀκίνητοι σὰ νὰ τοὺς κτύπησε κεραυνὸς στὸ κεφάλι.

Εἶναι ἡ φωνὴ τοῦ Ποκοπίκο!...

"Η μελαψὴ Κόρη ψιθυρίζει μὲ φρίκη :

— "Ἀλλοίμονο!... Ἀκόμα ζωντανὸς εἶναι δὲ ἀμοιρος μέσα στὴν κοιλιὰ τοῦ θεριοῦ!

Καὶ ἀμέσως ξεφωνίζει μὲ λαχτάρα :

— Κουράγιο, Ποκοπίκο μου. Θὰ σκοτώσουμε γρήγορα τὸ Τέρας. Θὰ σχίσουμε τὴν κοιλιὰ του νὰ σὲ βγάλουμ' ἔξω!.

Τὸ τρομακτικὸ θεριό σταματάει τώρα. Καὶ ἡ φωνὴ τοῦ νάνου ξανακούπαι πάλι μέσ' ἀπὸ τὴν κοιλιά του:

— Σταθῆτε, θρέπε παιδιά. Γιατὶ νὰ κάνετε τόσες φασαρίες; Δὲν ὑπάρχει λόγος!

Ταῦτα ρονα, καὶ ἀπὸ τὸ ἀνοικτὸ στόμα τοῦ Στοιχεῖον, βγαίνει πρώτη ἡ θρυλικὴ σκουριασμένη χατζάρα τοῦ νάνου. Ύστερα κι' αὐτὸς δὲ ίδιος!

"Ο Ποκοπίκο πετιέται ὀρθός καὶ κάνει βαθειά ὑπόκλισι

μπροστά στοὺς δυὸ κατάπληκτους συντρόφους :

— Τὰ σέβη μου, μικρόσια!

Ἄμεσως, γονατίζοντας μπροστά στὸ κεφάλι τοῦ Τέρατος, χώνει τὴ μούρη του στ' ἀνοικτά του σαγύνια. Καὶ φωνάζει μὲ κέφι :

— "Εεε!.., "Εξελθε καὶ τοῦ λόγου σου! Ο ὅπνος σε πῆρε μεσημεριάτικα;

Καὶ νά: Δὲν περιάνε λίγες στιγμὲς καὶ ἀπὸ τὰ τεράστια καψαλισμένα σαγύνια τοῦ τρομακτικοῦ Στοιχεῖον ξεπροθάλλει μιὰ γοητευτικὴ ὕπαρξη. Χαμογελάει χαριτόρυτα:

— Μὲ συγχωρεῖτε κιδλας! Χι, χι, χι!...

"Ο Γκαούρ καὶ ἡ Ταταμπού ἔξακολουθούν νὰ κυττάζουν χαμένα...

Πρώτη ἡ μελαψὴ Ἐλληνίδα συνέρχεται. Ἀγκαλιάζει τὸν ἀγαπημένο της νάνο. Τὸν φιλάει μὲ λαχτάρα. Τὸ ίδιο κάνει καὶ δὲ Ποκοπίκο. Βρίσκει τὴν εύκαιρια νὰ τὴν ταράξῃ στὰ φιλιά!

"Η καλόκαρδη Κόρη κλαίει ἀπὸ χαρά :

— Ζῆς, λοιπόν, Ποκοπικάκι μου;

"Ο «Δυσθεόρατος» Ἀντρακλας» μουρμουρίζει βαρειά καὶ ἀγέρωχα :

«Ζῶ καὶ βασιλεύω καὶ φιλάκισ σὲ φιλέύσω!».

"Ομως ἡ τσουλουφωτὴ μαύρη πυγμαία ζηλεύει. Κι' ἔξω φρενῶν καθὼς εἶναι, σπρώχνει τὴν Ταταμπού :

— Περικαλῶ, κυρά Τέτοια μου! Νὰ λείπουν αἱ πολλαὶ γλύκαι καὶ τὰ ξαχαροειδῆ!

‘Ο «μικρός» τυγχάνει... άει-
μηστήρ μου! Μέ συγχωρεῖτε
κιδλας!

‘Ο Ποκοπίκο παραστάει τώ-
ρα τ’ άστεια. ‘Αρχίζει νά έξη-
γη στούς φίλους του τά γεγο-
νότα πού είχαν προηγηθή.

— Τό λοιπόν μάγκες, μό-
λις...

“Άλλας καλύτερα νά κλεί-
σουμε γιά λίγο τά μάτια μας.
“Άς φανταστούμε πώς δλ” αύ-
τά πού θ’ άκουσουμε γίνονται
τώρα. Άλτη τή στιγμή! Έται
θά μπορέσουμε νά τά δοῦμε
δλοιζώντανα μπροστά μας.

ΤΟ ΤΡΙΠΛΟ

ΓΕΛΙΟ ΤΟΥ ΝΑΝΟΥ !

Καί νά : Καναθλέπουμε τό
άλλοκοτο τέρας νά δρμάτη πά-
νω στήν Ταταμπού. Τό ξανα-
κούμε νά λέη μέ θαρειά άν-
θρώπινη λαλιά :

— Κανένας δέν γλυτώνει ά-
πο τά δόντια μου!

‘Η πανώρια μελαψή Κόρη
νοιώθει άφανταστο τρόμο και
φρίκη. Τή βλέπουμε νά σωριά-
ζεται κάτω λιπόθυμη.

‘Ο Ταρζάν τήν άρπαζει στήν
άγκαλιά του. Τρέχει νά τήν
σώση...

‘Όμως, διαθόλεμένος νά-
νος κάτι έχει ύποψιαστη. “Ε-
τοι, δέν άκολουθει τόν ‘Αρ-
χοντα τής Ζούγκλας, μά μένει
κοντά στό Στοιχειό. ‘Ενω σέ
λιγο — γιά νά τόν ξεγελάση—
ξεφωνίζει σπαρακτικά:

— Βοήθειααα, μάγκες! Τό
θεριδ μέ... χλαπαχλουπίζει!

‘Ο λευκός γίγαντας πού τόν
άκουει, πιστεύει πώς τό τέρας
τόν καταβρόχθισε. Πώς δ

μοιρος νάνος δέν ζῆ πιά!

Μά δ Ποκοπίκο, στήν πρα-
γματικότητα, δέν έχει πάθει
τίποτα. Καί νά τί συμβαίνει :

‘Από τό άλλοκοτο και άφύ-
σικο θάδισμα πού κάνει τό τέ-
ρας, δ νάνος, έχει καταλάθει
πώς δέν είναι ζωντανό!

“Έτσι, βρίσκει γρήγορα δυό
γυαλόπετρες και τρίβοντάς
τες καταφέρνει, σιγά-σιγά, ν’
άναψη μά γερή φωτιά. Τέ-
λος, πάρινε τά χοντρά άναμ-
μένα κλαδιά της και τά πετάει
μέσα στό, μόνιμα άνοικτό,
στόμα τού θεριού.

Τά σαγόνια του καμφαλίζον-
ται. Καί στήν τεράστια κοιλιά
του γίνεται μιά παράξενη άνα-
ταραχή!

‘Ο νάνος προφθαίνει και
οκαρφαλώνει σ’ ένα κοντινό
δέντρο. ‘Από τή σίγουρη αύτή
θέσι, παρακολουθει περιεργος.

Καί νά: Δέν περινάνε λίγες
στιγμές και κάτι δπίστευτο
γίνεται : ‘Από τίς μεγάλες
άνοικτές μασσέλες τού Στοι-
χειού ξεπετάγεται, βήχοντάς
άπο τούς καπνούς, ένας γιγαν-
τόσωμος άράπης. Είναι δ τρο-
μερός Γιαχάμπα!

‘Ο Ποκοπίκο ξεφωνίζει πα-
νηγυρικά :

— Γειά σου, λεβέντη «Καρ-
πουζοκέφαλε! ‘Από πότε άρ-
χεψες να μού γυρίζης μέ...
λιμουζίνα;

Καί ξεσπάει σ’ ένα τριπλό
κοροϊδευτικό γέλιο :

— Χά, χά, χά!... Χί, χί, χί!..
Χό, χό, χό!...

‘Ο τετραπέρατος νάνος τά
έχει τώρα καταλάθει δλα :

Τό τέρας δέν ήταν ζωντανό.

*Ηταν μονάχα τό σκληρό λεπιδωτό τομάρι του. Καὶ δ ἀπαίσιος μαύρος γίγαντας εἶχε χωθῆ καὶ κρυφτή μέσα στὴν κούφια κοιλιά του...

Ἐτσι, μὲ τὴν ἀνθρώπινη λαλιά του, κατάφερνε νὰ τρομοκρατῇ τοὺς θιάγενεis. Νὰ τὸς κάνῃ νὰ παρατὴνε τὰ καλύθια καὶ τὰ χωριά τους. Νὰ φεύγουν σὰν τρελλοί.

Σ κρόδος του ἥταν ν' ἀδειάσῃ δλόκληρη τὴν περιοχή. Νὰ στερήσῃ τὸν Ταρζάν αὐτὸν κάθε φίλο καὶ σύμμαχο. "Υστερα νὰ τὸν κτυπήσῃ μὲ τοὺς ὀραπάδες του. Γιὰ νὰ πραγματοποιήσῃ τὸ μεγάλο δνειρὸ τῆς ζωῆς του. Νὰ γίνη αὐτὸς ὁ παντοδύναμος "Άρχοντας τῆς ἀπέραντης Ζούγκλας!"

"Εξω φρενῶν, δ μαύρος γίγαντας σηκώνει τὸ κεφάλι του.

— Σκῦλε! οὐρλιάζει στὸ νᾶνο. Θὰ σὲ σχίσω μὲ τὰ δόντια μου!

Καὶ κάνει νὰ σκαρφαλώσῃ στὸ δέντρο.

— Ἀιδάν, κάηκα, ἀδερφέ μου! μουρμουρίζει ὁ Ποκοπίκο μὲ ἀπόγνωσι. "Αν πέσω στὶς χερούλκες του δὲν θὰ προλάθω οὔτε νά... φτερνιστῶ!

· "Ομως ἔχει μυαλὸ θηλυκό, ποὺ γενιάει εὔκολα ίδεες!"

— Γκαούουουρρρρ!... Τρέξε Γκαούουουρρρρ! ξεφωνίζει δσο πιὸ δυνατά μπορεῖ. 'Ο «Καρπουζοκέφαλος» θὰ μὲ σκοτώωωωη!...

Καὶ τὸ σωτήριο ἀποτέλεσμα ἔρχεται ἀμέσως:

· "Ο κουτός Γιαχάμπα πιστεύει τὸ νᾶνο. Φαντάζεται

πῶς δ τρομερὸς Γκαούρ—ποὺ τὸσο τὸν φοβᾶται — θρίσκεται κάπου ἐκεῖ κοντά.

· "Ἐτσι, παρατῶντας τὸ φεύτικο Τέρας του, τὸ θάζει, σὰν τρελλός, στὰ πόδια γιὰ νὰ σωθῇ!

· Ο Ποκοπίκο πηδάει τώρα ἀπὸ τὸ δέντρο καὶ πλησιάζει τὸ κούφιο τομάρι τοῦ θερισμοῦ. Σκύθοντας μπαίνει μέσα στὰ τεράστια καψαλιούμένα σαγόνια του. Μπουσουλῶντας, μὲ τὰ τέσσερα, προχωρεῖ καὶ κάνει μιὰ θόλτα στὸ ἑσωτερικό του.

Στὸ κάτω μέρος τῆς κολλιάς τοῦ τέρατος, τὸ τομάρι ἔχει μερικὲς στρογγυλές τρύπες. 'Απ' αὐτές ὁ Γιαχάμπα ἔθυαζε τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια του. Καὶ μπουσουλῶντας μὲ τὰ τέσσερα, ἔκανε νὰ φαίνεται τὸ θεριό πῶς περπατάει...

· 'Ο νᾶνος μουρμουρίζει ἐνθουσιασμένος :

— Φίνα, ἀδερφέ μου! Μ' αὐτὴ τὴν «λιμουζινάρα» θὰ κάψω καρδιές! Καὶ θὰ σπάσω πλάξι!...

· »Ομως, μονάχος δὲν μπορῶ νὰ τὴν τσουλήσω. Χρειάζεται καὶ βοηθός σωφέρ!

Καὶ μιὰ καὶ δυὰ τρέχει στὴ σπηλιὰ τοῦ Ταρζάν.

Μπαίνει ἀθόρυβα μέσα. 'Η Χουχού κοιμᾶται θαθειά:

— Μωρή Μαμζέλ! Μωρή Μαμζέλ! τῆς ψιθυρίζει.

· 'Η «μαύρη γόνησσα» πετείται ξαφνιασμένη :

— 'Εσύ, χρυσό μου; Τί τρέχει νυχτιάτικα; Καλέ μπάς κι' ήρθες νὰ μὲ ἀζητήσῃς σὲ γάμο;

‘Ο Ποκοπίκο τήν τραύματα εί-
χε όποια τή σπηλιά:

— “Ελα και μή θγάζης τοι-
μουδρά! της λέει. ‘Απόψε θά
σε κάνω... οωφερίνα!

••• “Η μαύρη πυγμαία ἀντικρύ-
ζει σε λίγο μὲ τρόμο καὶ φρί-
κη τὸ φοβερὸ τέρας. Καὶ νο-
μίζοντάς το ζωντανό, κάνει νά
τὸ βάλῃ στὰ πόδια.

‘Ο νάνος τή συγκρατεῖ :

— Μὲ ήγαπτεῖς μωρή; τή ρω-
τάει.

— Σὲ ήγαπτω! τοῦ, ἀποκρί-
νεται τρέμοντας.

— Θά μὲ ἀκολουθήστης δπου
καὶ δὲν υπάγω;

‘Η Χουχού ἀναστεγάζει:

— ?Ω να!... Θά σὲ ἀκολου-
θήσω παντοῦ. Μέχρι... τάφε-
ως !

— ‘Ακολούθα με, τὸ λοιπόν!

Καὶ δ Ποκοπίκο, προχω-
ρῶντας μερικὰ βήματα, μπαί-
νει ἀτάραχος στὸ ἀνοικτὸ στό-
μα τοῦ τρομακτικοῦ θεριοῦ.
Χάνεται θαθειά πρὸς τήν κο-
λλιά του.

‘Η πυγμαία μὲ τὸ τσουλού-
φι, διστάζει γιὰ λίγο. “Ομως
ἡ ἀγάπη της γιὰ τὸ νάνο νι-
κάει στὸ τέλος. ”Εται, μιουρ-
μουρίζει ἔνα παθητικὸ στιχά-
κι. ‘Η ποίησι, βλέπετε, εναι
κολλητικό :

«Γιὰ τὸ «πουλάκι» π’ ἀγαπῶ
μπορώ νὰ μπῶ στὸ χῶμα!

Πέφτω καὶ μέσα στὴ φωτιά
καὶ στοῦ... θεριοῦ τὸ στόμα!

Ταῦτόχρονα κλείνει τὰ «με-
νεδέδενια» της βλέφαρα. Καὶ
κάνει ἀπεγγνωσμένη βουτιά
στὶς μασσέλες τοῦ θεριοῦ, κλα-
ψουρίζοντας :

— Κρίμας τὰ κάλλητά μου!
Κρίμας τήν τσακπινοσύνη καὶ
τὸ σεξαπηλίκι μου!...

Τέλος, προχωρῶντας μὲ τὰ
τέσσερα, χάνεται στὸ σκοτει-
νὸ βάθος του.

‘Ο νάνος τήν ύποδέχεται Ι-
κανοποιημένος :

— “Ἐν τάξει, τσουρδέλω
μου! Τώρα πιστεύω πώς μὲ
ήγαπῆς!

‘Η Χουχού τὸν ρωτάει χα-
μένα :

— Καλὲ ποῦ θρισκόμαστε,
γλύκα μου;

— Στήν... πατσά τοῦ Στο-
χειοῦ.

— Καὶ γιατὶ εἶναι σκοτεινά;
‘Ο Ποκοπίκο ἔχει ἔτοιμη τήν
ἀπάντησι :

— Καθότι τυγχάνει... πα-
τάς «ινκτός»!

— Χί, χί, χί! γελάει ναζιά-
ρικα ἡ πυγμαία. Καὶ τώρα τί
θὰ κάνουμι ἐδῶ μέσα στήν
κοιλιά τοῦ θεριοῦ;

— Θὰ περιμένουμε νὰ μᾶς...
χωνέψη!

Τὸ θαύμα σκοτάδι ἀνησυχεῖ
τὴ Χουχού.

— Ποκοπίκο, πάμε ἔξω. Φο-
βοῦμαι! τοῦ λέει.

— Γιατὶ «φοβοῦμσα» μωρή
Μαζίζελ;

— Είναι πολὺ σκοτεινά ἐδῶ.
Μπορεῖ νὰ μὲ ἀφίλήστης χωρὶς
νὰ τὸ καταλάθω! Μὲ συγχω-
ρεῖτε κιδλαῖς!

Ψάχνοντας ἀμέσως δ νά-
νος, θρίσκει στὸ σκοτάδι τὸν
παχούλο σθέρκο της. Τοῦ σερ-
βίρει μιὰ τρομερὴ στράκα:

— Νά τὸ λοιπόν! Γιὰ νά...
πάρης χαμπάρι!
Τέλος, ἀρχίζει καὶ τὸ μά-

θημα: Δείχνει στήν πυγμαία πώς θὰ μπουσουλάῃ. Πώς και οι δύο τους μαζί θὰ κάνουν τὸ φεύτικο θεριό νὰ προχωρῆ...

Καὶ νά: Μόλις έημερώνει, δ Γκαούρ και ἡ Ταταμπού φαίνονται νά πλησιάζουν. Ψάχνουν γιά ν' ἀνακαλύψουν τὸ χαμένο νάνο.

— Θὰ σπάσουμε πλάξ! ψιθυρίζει δ Ποκοπίκο στὴ Χουχού. Και τρυπώνοντας γρήγορα, κι' οι δύο τους, μέσα στὸ Τέρας, τὸ θάζουν σὲ κίνησι.

Ο νάνος μουγγρίζει κάθε τόσο :

— Μμμμ!... Μμμμμμ!...

••• Αὐτά ζέηγει δ Ποκοπίκο στοὺς δύο ἀγνούνς συντρόφους τοῦ θεόρατου πέτρινου θουνοῦ.

‘Ο Γκαούρ κάθεται θαρύς σε μιὰ πέτρα. Τὸ αἷμα ποὺ χάρισε στὸν Ταρζάν τὸν ἔχει ἀφάνταστο εξαντλήσει.

Τοῦ είναι ἐντελῶς ἀδύνατο νά σκαρφαλώσῃ στὰ θράχια τοῦ περήφανου θουνοῦ του. Νά φθασῃ στήν κορφή!

‘Ο νάνος τὸν κυττάζει μὲ συμπόνια :

— Πολὺ σὲ γουστάρω, ἀδερφέ μου! τοῦ κάνει. Σάν ἀστακός ἀποχυμένος κατάντησε!

ΤΟ «ΛΙΟΝΤΑΡΙΣΤΟ» ΑΙΜΑ

Ξαφνικά θαρύ ἀνθρώπινο ποδοβολητὸ ἀκούγεται νά πλησιάζῃ. Και μέσ' ἀπὸ τὴν πυκνὴ ἄγρια θλάστησι ξεπροθάλει ἀγερωχος δ Ταρζάν.

Τὸ βάδισμά του είναι τώρα περήφανο και μεγαλόπρεπο. Τὸ κορμί του ντούρο και τὸ κεφάλι του φηλά.

— “Ωστε ζῆς ἀκόμα ἐσύ, μαῦρο ποντίκι; ρωτάει σοθαρός τὸν Ποκοπίκο. Δὲν σὲ σπάραξε λοιπὸν τὸ τέρας;

‘Αμέσως γυρίζει στὸν μελαφόδ γίγαντα :

— “Ακουσέ με Γκαούρ! τοῦ λέει. ‘Απόψε σου φέρθηκ’ ἀσχημα. Σ’ ἔδιωξα... Ξέχασέ τα δλ’ αὐτά. “Αν θέλης μπορεῖς νὰ μείνης. Νά μὴ φύγης ἀπ’ τὴ Ζούγκλας μου. Φτάνει νὰ κάθεσαι φρόνιμα. Ν’ ἀφήσης τὶς φευτοπαλικαριές. Και νὰ ὑπακοῦς τυφλά σ’ ἐμένα τὸν “Αρχοντά σου!

«Πρέπει νὰ ξέρης, “Ελληνα, πώς τώρα στὶς φλέθες μου τρέχει λιονταρίοιο αἷμα! Κι’ ἀλλοίμονο σ’ ἔκεινον ποὺ θὰ πέσῃ στὰ χέρια μου!...

‘Ο Ποκοπίκο ἀκούει τὰ λόγια τοῦ Ταρζάν. Και μουρμουρίζει ζνα στιχάκι του :

«Τὰ πράματ’ ἀγρίεψουν!

Γκαούρ θὰ μαλλώσῃ.

‘Ο Ταρζανάκος ἄρχεψε τίς... σοδαρές δηλώσεις!».

‘Ο μελαφόδ γίγαντας νοιώθει θανάσιμη προσβολή. ‘Ανήμπορος καθώς είναι, σηκώνεται ἀπὸ τὴν πέτρα ποὺ κάθεται. Στηλώνει ὄρθο τὸ περήφανο παράστημά του. Κυττάζει στὰ μάτια τὸν Ταρζάν.

— Σὲ παραδέχομαι γιά διο “Αρχοντας τῆς Ζούγκλας, τοῦ λέει. Ποτὲ δὲν σκέφτηκα νὰ σ’ ἀρπάξω τὸ θρόνο, ή νὰ σου κάνω κακό! Πάντα σούδειξα ἀγάπη και υποταγή!...

» Ωμως είμαι “Ελληνας και οι φοθέρες δέν μὲ τρομάζουνε! Στὴ σκλασιά ποὺ μου ζητᾶς, ἔγω δὲν μπορῶ νὰ ζή-

σω!... Μείνε λοιπόν μονάχος
ξδώ στη «Ζούγκλα σου»! Δι-
κή σου είναι δλη! 'Εξδν όπ'
αύτδ τό περήφανο πέτρινο
βουνό! Γιατί αύτδ άνήκει στή
φτωχειά μά δοξοσμένη Πατρί-
δα μου! Στήν Ιερή κι' άθά-
νατη 'Έλλαδα!

«Ο Γκαούρ σταματάει για
λίγες στιγμές. Και συνεχίζει
ἀπειλητικά τώρα :

— Πρόσεξε, Ταρζάν!... 'Ε-
γώ θά φύγω στήν Πέρα Ζούγ-
κλα! "Όμως τδ βουνό μου εί-
ναι και θά μείνη 'Έλληνικό!

— Γιά σήκωσε τό κεφάλι σου
και κύτταξέ το: Στήν κορφή

του άνεμιζουν τ' άσπρα σύν-
νεφα! Καί φαντάζει τό άπέ-
ραντο γαλάζιο τ' ούρανο! Ή-
γιατί δ' βράχος αύτδς, πού
Θλέπεις, είναι ένα θεόρατο πέ-
τρινο κοντάρι! Τό ιερό κοντά-
ρι πού στηρίζει τή γαλανόλευ-
κη σημαία τού 'Απερου!

«Ο Ποκοπίκο κάνει νά πετά-
ξη μιά σαχλαμάρα. "Όμως,
μονάχος του συγκρατιέται.
Δαγκώνει τά χοντρά κόκκινα
χελιδιά του. Δέν θγάζει τοι-
μουδιά.

«Ο μελαψός γίγαντας συνε-
χίζει :

— Κανένας κατακτητής δέν

Οι λαίμαργες φλόγες έχουν ζώσει τώρα τούς δυό αμοιρους
συντρόφους. Είναι έτοιμοι νά πηδήσουν κάτω!...

Θά παπήση τό ποδάρι του πάνω σ' έτοῦτα τ' δγια όράχια! Ούτε κι' έσύ, Ταρζάν. Κι' ίς είσαι δ παντοδύναμος "Αρχοντας τής άπέραντης Ζούγκλας.

»Μονάχα οι φτωχοί, οι άδυνταμοι κι' οι κατατρεγμένοι, θά ζητάνε σωτηρία κι' άσυλο πάνω στό περήφανο κι' άπατητο 'Ελληνικό Βουνό!... "Ο ποιος θολιμήση νά τούς πειράξῃ, θά σημαίνει λογαριαστή μ' έμεναν!

Καί τελειώνει μέ αύτά τά λόγια :

— Ποτέ δέν δέχτηκα νά χτυπηθώ μαζί σου, Ταρζάν. Ο μως, διν κάποτε μάζω πώς πάτησες τό έλληνικό Βουνό, δέν θά λογαριάσω τίποτα! Ούτε καί πώς στίς φλέβες σου κυλάει... λιονταρίσιο αίμα! Μονάχα δ μαύρος Χάρος θά μπορέση νά σ' άρπαξῃ απ' τά χέρια μου!...

* Ο νάνος δέν κρατιέται. Συμπληρώνει βαρειά :

— *Έν ανάγκη μάγκα, θά σε σφάξω... αύτοπροσώπως καί ίδιοχείρως!

"Ομως αύτή τή φορά δέν τό θάξει στά πόδια νά φύγη. Ξέρει καλά πώς κανένας δέν τόν άκουσε. Γιατί δ, τι είπε, τό είπε... από μέσα του!

Ο ΔΡΟΜΟΣ

ΤΗΣ ΕΞΟΡΙΑΣ!

* Ο "Αρχοντας τής Ζούγκλας μανιάζει. Τά λόγια τού μελαψού γίγαντα τόν έχουν κτυπήσει κατάκαρδα!..

— "Έξω!... "Έξω απ' τή Ζούγκλας μου! μουγγιρίζει σάν λαθωμένο θεριό. Καί τό θεόρατο πέτρινο Βουνό είναι δικό

μου! Έσύ μονάχα είσαι ξένος! Τίποτα δέν σου άνήκει έδω!

Καί γυρίζοντας ξεκινάει μεγαλόπρεπος! Παίρνει τό μονοπάτι γιά τή σπηλιά του. 'Η Χουχού τόν άκολουθεί.

'Ο Ποκοπίκο τής φωνάζει, δείχνοντας τό φολιδωτό τομάρι τού τέρατος :

— "Ε, μωρή Μαμζέλ!... "Αν θαρειόσαστε νά πάτε μέ τά πόδια, περάστε στή... λιμουζίνα μου!

— 'Ό Γκασόύρ, ή Τατάμπιού καί δ Ποκοπίκο, ξεκινάνε σε λίγο. 'Αφήνουν γιά πάντα τό περήφανο 'Ελληνικό Βουνό.. Οι καρδιές τους είναι ματωμένες. Τά μάτια τους θουρκωμένα!

Προχωρούν δργάκα καί πένθιμα... Τραβάνε ίσια γιά τό Μεγάλο Ποτάμι. Αύκδ πού χωρίζει στά δυο δήν άπέραντη κι' άγρια Ζούγκλα.

Σ' ε μιά στιγμή δ νάνος σταματάει άπότομα. Ρίχνει θλιψμένη ματιά στό θεόρατο πέτρινο Βουνό. 'Από τά μεγάλα μάτια του κατρακυλάνε δυό χοντρά δάκρυα. Καί άναστενάζοντας σπαρακτικά, ψιθυρίζει μέ πόνο :

«Γειά σου, θραχώδικο Βουνό! Γειά σου φιλή γοργόνα μου! Παύ γιά ν' άνεβω στήν κορφή, πρηζόταν ή... πλειμόνα μου!».

Είναι νύκτα πιά δτων φθάνουν στήν όχθη τού Μεγάλου Ποταμού.

— Νά περάσουμε άμεσως διαβάντας κολυμπώντας, λέει ή Ταταμπού.

Ο Γκαούρ δὲν συμφωνεῖ.

— Καλύτερα νὰ περιμένουμε νὰ ξημερώσῃ, μουρμουρίζει. Τὰ θολά νερά ποὺ θὰ περάσουμε εἶναι γεμάτα κροκόδειλους. Στὸ σκοτάδι ποὺ δὲν τοὺς θλέπουμε, θὰ μᾶς σπαράξουν!

Ο Ποκοπίκο συμπληρώνει:

— Κι' ἔκτος αὐτοῦ, θὰ θραχῆ καὶ θὰ σκουριάσῃ κι' ἡ... χατζάρα μου!

Η μελαψή Κόρη ἐπιμένει:

— "Οχι, Γκαούρ! Πρέπει νὰ περάσουμε τώρα τὸ ποτάμι. Στὴν Πέρα Ζούγκλα ζοῦνε ἀγριες καὶ φοβερές φυλές. Τρομακτικοὺς Μάγους καὶ δαίμονες θὰ συναντήσουμ" ἔκει. Μυστηριώδεις καὶ υπερφυσικές δυνάμεις θὰ μᾶς ύποδεχτούνε. Θὰ χρειαστῇ νὰ παλέψουμε σκληρά μαζί τους...

»Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ φθάσουμε νύχτα ἔκει. Στὸ σκοτάδι θὰ περάσουμε ἀπαρατήρητοι. Θὰ θρούμε τὸ μέρος ποὺ θὰ ταμπουρωθοῦμε. Πρέπει νάμαστ' ἔτοιμοι τὸ πρωΐ ποὺ θὰ μᾶς δοῦνε. Νὰ δεχτούμε τὴν ἐπίθεσι τους.

Ο νάνος κουνάει τὴν κεφάλα του:

— Δὲν μᾶς παρατάς, κυρά Λουκούμω! Όρεξι γιὰ μπάνιο ἔχεις νυχτιάτικα;

Ο Γκαούρ θρίσκει τώρα σωστὰ τὰ λόγια τῆς συντρόφισσάς του. Ή πανώρια Ταταμπού στὴν Πέρα Ζούγκλα γεννήθηκε. Εκεὶ μεγάλωσε! Γι' αὐτὸ καὶ έρει καλά τὴν ἀγρια κι' ἀνεξερεύνητη αὐτὴ περιοχῇ.

Ομως πρὶν θουτήσουν στὰ

ἐπικίνδυνα νερά, ή μελαψή κόρη τοὺς συμβουλεύει:

— Θά κολυμπᾶμε κι' οἱ τρεῖς στὴ σειρά. Ό ξνας πίσω ἀπὸ τὸν ὄλλον. Ετσι, στὰ μάτια τῶν κροκόδειλων θὰ φαντάζουμε σάν ξνα μεγάλο καὶ τρομερὸ θεριδ!

Αὐτὸ καὶ γίνεται: Βουτάνε ἀμέσως στὸ ποτάμι καὶ κολυμπῶντας μπαίνουν στὴ σειρά.

Τὸ φανταστικὸ θεριδ ποὺ θὰ τρομάξῃ τοὺς κροκόδειλους εἶναι ἔτοιμο: Γιὰ κεφάλι του: δ Γκαούρ. Γιὰ σῶμα του: ή Ταταμπού. Γιὰ ούρά του: δ Ποκοπίκο!

Οι πεινασμένοι κροκόδειλοι τοὺς τριγυρίζουν. Όμως δειλίαζουν νὰ τὰ θάλουν μὲ τὸ ἀλλόκοτο αὐτό... τέρας!

«Ενας δτ' αὐτοὺς ἔχει θάλει στὸ μάτι τὸ νάνο.

Ο Ποκοπίκο διασκεδάζει :

— "Αν ξερογλείφεσαι γιὰ μένα, δὲν ξέρεις νὰ φᾶς, ἀδερφέ μου! τοῦ λέει. Έγώ, θρέθλακα, εἰμαι ή ούρά. Στὴ «μέ ση» νὰ δαγκώσης. Έκεὶ εἶναι τὸ ψωχνό!

Μάξαφικά κάτι φοβερὸ γίνεται: Μιὰ μεγάλη γλυστερὴ νεροφίδα κουλουριάζεται στὸ κορμὶ τοῦ νάνου. Καὶ πρὶν προφθάσῃ δ ἄμυορος νὰ φωνάξῃ, τὸν παρακούρει κάτω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τοῦ ποταμιοῦ.

Ο Γκαούρ καὶ ή Ταταμπού δὲν καταλαβαίνουν τίποτα. Καὶ συνεχίζουν νὰ κολυμπῶν. Κοντεύουν νὰ φθάσουν στὴν ἀντικρυνὴ στεριά. Στὴ μυστηριώδη καὶ ἀνεξερεύνητη Πέρα Ζούγκλα !

“Ομως, δ κροκόδειλος πού «ξερογλειφόταν» γιά τὸν Ποκοπίκο, παρακολουθεῖ τώρα τὴ νεροφίδα. Θέλει νὰ τραγανίσῃ αὐτὸς τὸ νόστιμο μαῦρο μεζεδάκι...”

Μὰ οἱ κροκόδειλοι φοβῶνται τὶς νεροφίδες. Τὴν παρακολουθεῖ, χωρὶς νὰ ζυγωνῇ καὶ πολὺ κοντά τῆς.

“Ετσι κι' ἔκεινη, γιά νὰ σιγουρέψῃ τὸ θῦμα τῆς, ἀπομακρύνεται κολυμπῶντας. Ἐνῶ τὰ τρωματικὰ δρθάνοικτα σαγνία τοῦ κροκόδειλου τὴν παρακολουθοῦν.

‘Ο νᾶνος καταλαβαίνει πῶς ένα διπό τὰ δυὸς θεριά θὰ τὸν σπαράξῃ. Καὶ διαμαρτύρεται διαυπόμονος :

— “Ἄειντε, τὸ λοιπόν. Κάντε τὶ θά κάνετε γρήγορις. Ἔχουμε καὶ δουλειά!

‘Η τεράστια νεροφίδα ξαναφέρνει τέλος τὸν Ποκοπίκο στὴν ὅχθη, ἀπ' ὅπου εἶχε δεκινήσει... Τὸν παρατάει στὴ στεριά καὶ γυρίζει ν' ἀντιμετωπίσῃ τὸν ἐνοχλητικὸ κροκόδειλο.

Μὰ ἔκεινος δὲν δείχνει καμμιὰ διάθεσι νὰ τὰ θάλη μαζὶ τῆς. Κάνει μιὰ γρήγορη βουτιά καὶ χάνεται στὸ θάλιος τοῦ ποταμοῦ.

‘Η πεινασμένη νεροφίδα γυρίζει τώρα γιά νὰ ξαναρπάξῃ τὸ νᾶνο. ‘Ομως ἔκεινος τὴν περιμένει μὲ σηκωμένη τὴ χατζάρα του. Καὶ κατεβάζοντάς τη μὲ δρμή :

— Χράπι!

Κόθει στὴ μέση τὸ φοβερὸ ποταμίσιο φίδι.

Τὰ κομμάτια τῆς νεροφίδας

σπαρταρᾶνε καὶ κουλουριάζονται τὸ ἔνα πάνω στὸ ἄλλο, ‘Ο Ποκοπίκο μουρμουρίζει βαρειά :

— Τώρα πού σᾶς ἔκανα... δυδ, φαγωθῆτε συναμετάξυ σας!

Καὶ γυρίζοντας, κάνει νὰ φύγη...

‘Ομως σχεδόν ἀμέσως θαρρὸν ἀνθρώπινο ποδοθολητὸ φθάνει στ' αὐτὰ του. Εἶναι δὲ ταρζὸν πού φθάνει δυήσυχος καὶ ἀλαφιασμένος.

— ‘Εσὺ εἶσαι, Ποκοπίκο; Ποῦ εἶναι δὲ Γκασούρ; ‘Αλλάξαμε κι' οἱ δυὸς βαρειά λόγια! Μετάνοιωσα! Ἡρθα νὰ τοῦ ζητήσω συγγνώμη. Ν' ἀγαπήσουμε πάλι. Δὲν θέλω νὰ φύγη μακριά...

‘Ο νᾶνος κουνάει τὴν κεφάλα του :

— Λυποῦμαι, ἀδερφέ μου, μὰ δὲν γίνεται πιὰ τίποτις. ‘Ο Γκασουράκος καὶ ἡ Ταταμπούκα ἀράξανε ἐπὶ τῆς Πέρα Ζουγκλός! Σίγουρα θάχουνε νοικιάσει καί.., δωμάτιο!

Μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ καὶ οἱ δυὸς τους ξαφνιάζονται. ‘Η φωνὴ τοῦ μελαψοῦ γίγαντα φθάνει διπό τὴν ἀντικρυνὴ ὅχθη :

— Ποκοπίκοο!... Ποκοπίκοοοο!...

‘Ο Ταρζάν τοῦ φωνάζει ὅσο πιὸ δυνατά μπορεῖ :

— Γκασούρουρ! Γύρισε πίσω, ἀδελφέ μουσουσου!...

‘Ο νᾶνος μουρμουρίζει:

— ‘Αρχέψαν τά.., τηλεφωνή ματα!

‘Ο ‘Αρχοντας τῆς Ζούγκλας ἀφουγγαράζεται προσιμένοντας ἀπόκρισι. ‘Ομως ή φωνὴ τοῦ

μελαψοῦ γίγαντα δὲν ξανα-
κούγεται πιά...

— Γιατὶ δραγε δὲν μοῦ &
παντάει; άναρωτιέται μὲ θλίψι
δ Ταρζάν.

·Ο Ποκοπίκο τὸν παρηγο-
ρεῖ :

— Δὲν θαρείσαι... Ἡ σιω-
πή του πρός... ἀπάντησίν σου!

Καὶ κάνει νὰ φύγη..

— Ποῦ πᾶς; τὸν ρωτάει δ
λευκός γίγαντας.

— Παγαίνω νὰ προσκομίσω
ἔνα πλεούμενο! Καθότι άνευ
πλεούμενο άδυνατῶ νὰ διέλθω
τὴν Πίσταμάρα!

ΑΝΑΠΑΝΤΕΧΗ ΣΩΤΗΡΙΑ !

Καὶ τώρα ἀς πετάξουμε μὲ
τὴ φωνασία μας στὴν Πέρα
Ζούγκλα.

·Ο Γκαούρ καὶ ἡ Ταταμπού,
μονάχα σὰν φθάνουν στὴν δυ-
τικρυνὴ δχθη, θλέπουν πώς δ
νάνος δὲν δρίσκεται μαζὶ τους.

·Ἡ μελαψή Ἐλληνίδα τρα-
βάει ἀπὸ τὸ μπράτσο τὸν σύν-
τροφό της :

— Πᾶμε νὰ κρυφτοῦμε,
Γκαούρ. Δὲν πρέπει νὰ μᾶς δ-
κούσουν οἱ θιαγενεῖς. Τώρα
πιά δὲν μποροῦμε νὰ κάνουμε
τίποτα γιὰ τὸν Ποκοπίκο.

·Αντὶ νὰ τῆς ἀποκριθῆ ὁ
Γκαούρ, φουσκώνει τὰ πλατειὰ
στήθεια του. Καὶ φωνάζει:

— Ποκοπίκοο!... Ποκοπί-
κοοοο!...

·Αφουγγράζεται γιὰ λίγο...
Καὶ νά: Στ' αὐτιά του φθάνει
ἡ φωνὴ τοῦ Ταρζάν.

·Ο μελαψός γίγαντας ἐνθου-
σιάζεται :

— ·Ο ἀδελφός μου! κάνει.
Μὲ ζητάει ὁ ἀδελφός μου!
Πρέπει νὰ φθάσουμε γρήγο-

ρα. Μπορεῖ νὰ κινθυγεύῃ!...

Καὶ τραβάει τὴν Ταταμπού
γιὰ νὰ ξαναθουτήξουν στὰ
νερά. Νὰ γυρίσουν πίσω...

Μᾶς δὲν προφθαίνουν... Οἱ δ-
γριοι θιαγενεῖς ἔχουν δικούσει
τὴν κραυγὴ τοῦ Γκαούρ. Σὲ
λίγες στιγμές ἀμέτρητοι μαῦ-
ροι καννίβαλοι τούς περικυ-
κλώνουν.

·Ο Γκαούρ καὶ ἡ συντρό-
φισσά του προφθαίνουν καὶ
σκαρφαλώνουν στὰ πιὸ ψηλά
κλαδιά ἐνδός θεόρατου κοντι-
νοῦ δέντρου. Ἐνῶ ἀπὸ κάτω
οἱ ἀρσπάδες δλαλάζουν δ-
γρια! Τοὺς κτυποῦν μὲ τὰ τό-
ξα. ·Ομως οἱ φαρμακερὲς σα-
ντες τους δὲν τους φθάνουν.

Οἱ ἀπαίσιοι ἀνθρωποφάγοι
ἔχουν μανιάσει. Μερικοὶ ἀπ'
αὐτοὺς σκαρφαλώνουν στὸ δέν-
τρο. Μᾶς δ μελαψός γίγαντας
τοὺς κτυπάει μὲ τὸ ρόπαλό
του. Τοὺς γκρεμοτσακίζει κά-
τω.

Περνάνε ἔτοι πολλὲς δρες!
·Αρχίζει νὰ ξημερώνῃ...

Τώρα οἱ καννίβαλοι μαζεύ-
ουν ἔγκλια γύρω ἀπὸ τὸν κορμὸ
τοῦ δέντρου. Γιὰ νὰ τοῦ θά-
λουν φωτιά. Νὰ τοὺς κάψουν
ζωντανούς.

Καὶ νά : Οἱ μανιασμένες
φλόγες ἀγκαλιάζουν γρήγορα
τὸ δέντρο. Σκαρφαλώνουν
λαίμαργα πρὸς τὰ ἐπάνω!

·Ο Γκαούρ καὶ ἡ Ταταμπού
παίρνουν στὴν ἀπόγνωστὴ τους
μιὰ τραγικὴ ἀπόφασι: ·Αντὶ
νὰ καοῦνται ζωντανοί, θά πηδή-
σουν κάτω. Κι' ἀς γίνουν χλ-
λια κομμάτια!

Μᾶς δὲν προφθαίνουν..
Ξαφνικά, οἱ ἀνθρωποφάγοι

Θυάζουν τρομαγμένα ξεφωνητά. Και παρατώντας τή φωτιά και τό δέντρο, τρέχουν πανικόδηλητοι νάσωθούνε!

"Ενα μεγάλο φολιδωτό τέρας διασχίζει άργα τό μεγάλο ποτάμι. Θύάνει στήν δυθη. Βγαίνει στή στεριά!..."

Τό παράξενο αύτό θεριό μοιάζει μὲ τεράστια σαῦρα...

Λεύθεροι τώρα οι δυὸι σύντροφοι κάνουν νά πηδήσουν ἀπό τὰ φλογισμένα ψηλά κλαδιά. Μά καὶ πάλι δὲν προφθαίνουν.

"Ο μισοκαμμένος κορμός τοῦ δέντρου σπάζει. Καὶ δλόκληρο σωριάζεται πρὸς τὸ μέρος τῆς δυθης τοῦ ποταμοῦ. "Ετσι δὲ Γκαούρ καὶ ἡ Ταταμπού πέφτουν μέσα στὰ νερά. Δὲν παθαίνουν τίποτα!"

Τέλος, θγαίνουν γρήγορα στή στεριά. Κυττάζουν ἀνήσυ-

χοι τό τρομακτικό τέρας. Αύτό ποὺ ἔσπειρε τὸν τρόμο καὶ τὸν πανικὸν ἀνάμεσα στοὺς καννίβαλους...

Θαρροῦν πώς τ' ἀναγνωρίζουν...

Καὶ νά: Τὴν ἵδια στιγμὴ ἀπό τὸ τεράστιο στόμα του ξεπηδάει, φρέσκος - φρέσκος, δὲ Ποκοπίκο! 'Ο αἰώνιος σωτήρας! 'Ο προστάτης τῶν κουτῶν καὶ ἀδυνάτων!

Κάνει βαθειά ὑπόκλισι μπροστά στοὺς δυὸι συντρόφους :

— Μὲ συμπαθᾶτε ποὺ ἀργησα, Μεγαλειότασι! τοὺς λέει.

Καὶ δείχνοντάς τους τό φολιδωτό ξεραμένο τομάρι τοῦ ψεύτικου θεριοῦ, προσθέτει σοθαρά :

— Εἶχε πιάσει λάστιχο τή... λιμουζινάρα μου!

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ
Τέλος

ΤΗΝ ΕΡΧΟΜΕΝΗ ΠΕΜΠΤΗ :

"Η ΦΥΛΗ ΤΩΝ ΣΚΕΛΕΤΑΝΘΡΩΠΩΝ"

Μιὰ συναρπαστικὴ περιπέτεια Ζούγκλας γεμάτη πλοκή, δράσι, μυστήριο καὶ ἀγωνία.

Γραμμένη ἀπό τὸ **ΝΙΚΟ Β. ΡΟΥΤΣΟ**

"Η ΦΥΛΗ ΤΩΝ ΣΚΕΛΕΤΑΝΘΡΩΠΩΝ"

ΓΚΑΟΥΡ - TARZAN

ΝΕΑ ΤΕΥΧΗ ΜΕ ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ
ΚΥΚΛΟΦΟΡΟΥΝ σε όλόκληρη τήν Ελλάδα καθε πεμπτή

Συγγραφεὺς ὁ **ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ**

**ΕΞΕΔΩΦΗΣΙΑΝ ΚΑΙ ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ εἰς τὸ κατάστημά μας,
Βιβλιοπωλεῖα, Περίπτερα καὶ Πρακτορεῖα Ἐφημερίδων.**

ΣΕΙΡΑ ΠΡΩΤΗ

1. ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΙΓΑΝΤΩΝ
2. ΤΡΑΓΙΚΗ ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΙΣ
3. ΤΟ ΒΑΡΑΘΡΟ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ
4. Ο ΓΚΑΟΥΡ ΤΙΜΩΡΕΙ

5. Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΤΟΥ ΤΑΡΖΑΝ
6. Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ
7. ΟΙ ΔΥΟ ΤΑΡΖΑΝ
8. ΤΟ ΦΤΕΡΩΤΟ ΤΕΡΑΣ

ΣΕΙΡΑ ΔΕΥΤΕΡΑ

9. ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΦΙΛΤΡΟ
10. ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ
11. ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ, ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ
12. ΓΚΑΟΥΡ ΚΑΙ ΤΑΡΖΑΝ ΦΙΛΟΙ

13. ΤΑΤΑΜΠΟΥ, Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ
14. ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ
15. Η ΠΑΓΙΔΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ
16. Η ΚΑΤΑΚΟΜΒΗ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ

ΣΕΙΡΑ ΤΡΙΤΗ

17. Ο ΘΕΟΣ ΤΩΝ ΚΟΛΑΣΜΕΝΩΝ
18. Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΑΖΡΑΤ
19. ΟΡΚΟΣ ΣΤΟ ΘΕΟ ΚΡΑΟΥΜΠΑ
20. ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΟΜΟΡΦΟ ΘΗΡΙΟ

21. Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΗΣ ΤΑΤΑΜΠΟΥ
22. Ο ΓΚΑΟΥΡ ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙ
23. Ο ΜΠΑΡΜΠΑ ΔΕΙΝΟΣΑΥΡΟΣ
24. Ο ΤΑΡΖΑΝ ΑΥΤΟΚΤΟΝΕΙ

ΣΕΙΡΑ ΤΕΤΑΡΤΗ

25. Ο ΓΙΟΣ ΤΟΥ ΛΙΟΝΤΑΡΙΟΥ
26. ΣΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ
27. Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΝΥΧΤΑ
28. ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΩΝ ΔΑΙΜΟΝΩΝ

29. ΠΑΡΑΞΕΝΟΙ ΕΠΙΣΚΕΠΤΕΣ
30. Η ΝΕΚΡΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ
31. ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ
32. Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΓΝΩΣΤΟΣ

ΣΕΙΡΑ ΠΕΜΠΤΗ

33. Ο ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ
34. Η ΣΤΡΙΓΓΛΑ Κ' ΟΙ ΚΑΝΝΙΒΑΛΟΙ
35. ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΗΣ ΤΖΕΪΝ
36. Ο ΤΥΦΛΟΣ ΕΛΕΦΑΝΤΑΣ

37. Ο ΓΟΡΙΛΛΑΝΘΡΩΠΟΣ ΝΤΑΜΠΟΥΧ
38. Ο ΠΑΝΤΟΔΥΝΑΜΟΣ ΝΑΧΡΑ-ΝΤΟΥ
39. ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ
40. Ο ΧΑΛΑΣΜΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΣΕΙΡΑ ΕΚΤΗ

41. Ο ΓΚΑΟΥΡ ΕΝΟΧΟΣ
42. ΜΙΑ ΣΚΙΑ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ
43. ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΔΙΑΜΑΝΤΙ
44. ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΓΙΓΑΝΤΕΣ

45. Η ΦΩΤΙΑ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ
46. ΖΟΥΓΚΛΑ ΧΩΡΙΣ ΓΚΑΟΥΡ
47. ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΣΤΟ ΠΟΤΑΜΙ
48. ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ ΤΟΥ ΠΟΚΟΠΙΚΟ

ΣΕΙΡΑ ΕΒΔΟΜΗ

49. Ο ΓΚΑΟΥΡ ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ
50. ΖΩΝΤΑΝΟΣ ΣΤΟΝ ΤΑΦΟ
51. Ο ΤΑΡΖΑΝ ΣΤΗΝ ΠΑΓΙΔΑ
52. Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΓΡΙΑΝΘΡΩΠΟΣ

53. Ο ΥΠΕΡΓΙΓΑΝΤΑΣ ΓΙΑΧΑΜΠΑ
54. ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ
55. ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ
56. Η ΣΠΗΛΑΙΑ ΤΩΝ ΓΙΓΑΝΤΩΝ

Η ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ ΤΑΡΖΑΝ ΔΕΝ ΘΑ ΣΤΑΜΑΤΗΣΗ ΠΟΤΕ

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ "ΑΓΚΥΡΑ", ΑΠΟΛΛ. Δ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ & ΥΙΟΣ

ΟΔΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ 18 - ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ. 523.694